پښتو کیسې

Ketabton.com

راټولونکي: عادل منصور

کال : ۱۴۰۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځانګړنې

دکتاب نوم: پښتوکیسی

راټولوونکې: عادل منصور

برېښنالیک: adilmansoor371@gmail.com

اړیکه : ۰۷۸۰۲۰۹۱۶۴ (+۹۳)

ډیزاین چارې: راټولوونکې

خپرندوی: www.ketabton.com

کال: ۱۴۰۴ هـ . ش

دچاپ حقوق خوندي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

- خپل قدرمن پلار ته چې د ژوند په هره برخه کې يې زما پالنه کړې او زه يې تعليم کولو ته هڅولی يم او زما ملاتړ يې کړی دی.
- خپلې قدرمنو مېندو ته چې دعاګانو يې همېشه زما ژوند تاند ساتلی. او د ژوند په هره برخه کې يې کاميابي را په برخه کړې ده.
- خپلو هغو قدرمنو استادانو ته چې زما معنوي پالنه يې کړې. او زه يې ددې جوګه کړی يم چې نن ورځ د خپل ځان او ولس لپاره د خدمت مصدر وګرځم.
- خپلو زړه ته رانږدې ټولګيوالو او خوږوملګرو ته چې هر وخت يې په خپلو نېکو مشورو سره سمې لارې ته تشويق کړی يم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لړلیک

- دبیو کور
- بابا
- تاویز
- ښایست
- د نیکه بابا بنګله
- نرسه
- ځواک
- دژبې خرپ
- یواځې شیبې
- نیمګړې کیسه
- پلار، موراو لور
- دشیشې ګیلاس
- سنیما
- پوښتنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سریزه

دپښتو د پرمختګ پر لور

په نړۍ کې ډیرې داسې ژبې شتون لـري چې ورځ تربلې یې وېونکی کمیږي، د مرګ پر پوله ولاړې دي او ډیرې ژبې لا پخوا مړې شوې دي ددې ژبو له ډلې څخه یوه ژبه پښتو ده چې تـر مرګه نه ده رسېیدلې خو په (نړی رنځ) اخته شوې ده . خدای مکړه که درملنه یې ونه شي نو له مړینې سـره به مخامخ شی .

نو راځی چی خپله مورنۍ ژبه(پښتو) له (نړی رنځ)څخه وساتو!

عادل منصور

(c) ketabton.com: The Digital Library

دببو کور

هلته به هر وخت یو شور وو، داسی شور لکه چې د واده په کور کې وي. د ماشومانو چغي، د ښځو خنداګاني ، د سړو خبری... بس د ببو کور یو جنت وو. د کلی په مینځ کې د ویالی په غاړه دا کور په څو جریبه مزکه کې جوړشوی وو. د یو سردالان کې به خلکو خبری بل سرته نه اوریدی.

د ببو هر یو ځوی چې واده کوو نو هغه له به یې یوه کوټه او یو دالان جوړ یدو .

د شپږو زامنو او څلورو لوڼو نه علاوه په کور کې څو تنه سپین ږیری او یو څو سپین سری هم اوسیدی چې د ببو د خپلوانو نه وو. ماشومان نه وو خبر چې دوی د ببو سره څه خپلوی لرله خو د هغوی کیسو به ورله خوند ورکاوو. د کور په انګڼ کې د توت او د انارو ونې وی. د لوی دیوال سره د انګورو تاکونه وو چې د اوړی په غرمو کې به ورلاندی ماشومانو لوبې کولې. او د مشرانو نه په پټه د انګورو تروی پاڼې او یا خام انګور به یې خوړل. کله کله به یو سپین ږیري سړي هم هلته کټ واچوو او د څپر تر سوری لاندی به یې خوب کوو.

د ببو د کور دروازه نه وه. بس یو لوی در او د هغی مخی ته وړوکی خام ډیوال وو چې ښځی به د هغی شاته ودریدی او کله به یې د هګیوال او کله دبنجاری نه شیان پلورل. د اوړی د غرمی به چې په پټو کې لو کیدو او د کور ټول غړی به هم هلته وو پدی کور کې به یو څو شیبو لپاره خاموشي شوه. یوه زړه انا به په دالان کې ناسته وه او ځان ته به یې ببوزی وهلو. پدی محال به دومره چپتیا وه چې د مچانو بنګا به هم نه اوریدل کیده. بیا به یو مچ را والوتلو او بنګ به یې وکړ.

د مازدیګر په تناره کې به د چم ګاونډ ښځو خپلی ډوډی پخولی. شپی د ډیوې او د هری کین په رڼا کی به ښځو خرخی ګرځولې ، ټپی به یې ویلی . ماشومانو به پټ پټونی کولې او سړي چې به د حجری نه دې کور ته راتلل نو په لاسونو کې به یې بلې شونتېې نیولي وې. د ببو په کور کې کله کله جنګ هم وشو یو ماشوم به بل د لاسه شي وتښتوو، منډی ترړی شور ماشور به جوړ شو.

ځوانی مرګ، بې حیا، سوډر او دغسی نورالفاظ به ماشومانو زده کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library
میندو به یو بل ته پیغورونه او سپکی وویلی ، خو لږ وروسته به بیا ټول آرام او خپل کارونه به یې کول. د ببو په کور کې ددنیا هر څه وو. هغه دنیا چې ډیره وړه او حاجتونه یې ډیر محدود وو. ستنه، تار، قیچي (بیتی) د گنډلو ماشین، د شیشی-گیلاسونه، چیني لوښي، د میسو پتنوس او دا هغه شیان وو چې د کلی د هر کور پر هری غنم ښادۍ کې به خلکو د ببو نه په پور وړل.
بیا یوه ورځ د ببو مشر زوی خلیل دوبۍ ته د تللو فیصله وکړه .دی په ښار کې د یو مستری سره د موټرو د پرزو جوړولو او د ویلډنگ کار زده کړی وو. په دوبۍ کې د داسی کسب گرو ضرورت وو .خلیل خوشاله وو خو ببو وارخطا وه. هغه په خپل ټول ژوند کې ښار ته یو څو واری تللی وه.
دا هم نه وه خبره چې نړۍ څومره لویه ده، پکی څومره خلک وسیږی. په کومه ورځ چې خلیل روانیدو ببو په کور کې لوی خیرات کړی وو. ډیر خلک راټول وو. دببو امږیندو اخوا د یخوا منډۍ وهلی او په میلمنو گرځیدی، خو ببو په یو کټ ناسته وه. د کلی ښځی به راغلی او یو څو شیبی به دی سره کیناستی. چا به ورله مبارکی ورکړه، چا تسلی او چا به ورسره وژړل خو ببو غلې ناسته وه ، هیڅ خبري یي نه کولی. د خیرات ډوډۍ وخوړل شوه او د ببو په کورکې یوه شیبه خاموشي شوه. د خلیل بکس په یوه ټانگه کې کیښودل شو، هغه د خپلی غاړی نه د گلونو څو امیلونه لری کړل چې خویندو ورته راوړی وو. بیا د وروستی ځل لپاره د ببو سره جوخت کیناستو. هغی ته یي تسلی ورکړه چې شپږ میاشتی وروسته به په چوټۍ راځي خو ببو هم هماغسی غلې ناسته وه. د کور سپین ږیری راټول شول ، یوی ښځی د خلیل په سر قران ونیولو. ده د وروستی ځل لپاره د مور پښی ښکل کړی. ببو ورته په سر لاس کیښود یو څه دعایي وکړه خو دومره په ټیټ غږ چې هیچا نه اوریده. خلیل د وروڼو او د ماشومانو په بدرگه له کوره ووتلو.
یو چا ډک جام اوبه ورپسی وروشیندلی . ټولی ښځی د ببو کټ خوا او شا ته کیناستي، څوک په زمکه او څوک په نورو کټونو خو ببوویل. بیا نوری ښځی خپلو کورونو ته ولاړی او د کور ښځو لوښی لرگي راټول کړل، نه ژړل نه یي څه د ببو گیرچاپیره د ژوند کاروبار بیا پیل شو خو هغه همدغسي په کټ ناسته وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

. يو چا ورته وويل "ببو د مازيگر مونځ به درنه قضا شي" خو ببو بيا هم را پا نسيده، د خليل ښځې ورته پام شو .خواښي ته ورنږدې شوه او دې وليدل چې د هغې په بانړو يوه اوښکه لکه د ملغلرې پرته وه.
سترګې يې دروازې ته نيولې وې امړور يې لاس ونيولو او ورته يې وويل "ببو راپاسه" خو ببو لکه چې يوې بلې دنيا کې وي، له سترګو يې دوه اوښکې راتوېې شوې او په يوې سلګۍ يې وويل "د ببو کور وران شو."

بابا

زه د ګنډلومشين ته ناسته يم. د لور کميس مې ايله د مشين ترغاښ لاندې ايښی دی، چې د نګارې غږ اورم. زه يوه شيبه غوږ نيسمه، نګاره په قهر شوه. اوس يې غږ نور هم لوړشو. زه پوهيږم چې نورګنډل نه شم کولی. بابا لکه چې بيا نن کوم شی خوړلی دی، زما دا اندازه څکه سمه ده، چې له تيرې مياشتې راهيسې کله د نګارې او بابا ناندرې پيل شي، نو زه هم په کې د روغې جوړې لپاره ورغوښتل کيږم .
نور کله د نګارې په کور کې ډېره خاموشي وي. يوازې د بابا غږ اوريدل کيږي. نګاره او د هغې بچيان په ټيټ غږ خبرې کوي، خو کله چې بابا له بازاره څه خوړلي وي، بيا نو د هغه غږ ځوك نه اوري، يوازې نګاره لګيا وي. هغه زما د ماما لورده، کونډه ده، د دريو اولادونو سره د مور او پلار کره اوسيږي. زموږ او د ماما کورونه ديزوال په ديوال دي. يوه وړه کړکۍ د دواړو کورونو ترمنځ لکه د ميږي لار ده، چې ښځې او ماشومان ترېنه اخوا دېخوا دانګي .
ماما ته موږ ټول بابا وايو او بابا د معدې تکليف لري. ډاکټرانو ورته ويلې دي چې نرم خواړه به خوري. زيات غوړ، مرچ مساله او د بازاري خواړه وربانديې بند دي. نګاره د بابا يواځينۍ لورده او په يوې بهرنۍ اداره کې کار کوي. بابا د سرکاري نوکرۍ نه ګوښه شوی دی، اوس د اوياوو کالو دی، د معدې له تکليف پرته نورصحت يې ډېر ښه دی. خو نګاره تل د پلار په اړه خواشيني وي. بابا څو وارې د معدې د پرهردلاسه په روغتون کې داخل شوې و.

(c) ketabton.com: The Digital Library
کله کله یې د معدې تیزابیت دومره ډېر شي چې د درد له لاسه بې شیمې وي. نګارا ورته د چرګ ساده ښوروا پخوي. له ښاره ورته رنګارنګ بسکیټ راوړي، الوګان ورته اېشوي، میده کوي او بیا لکه د ماشوم بابا ته په خپلو لاسونو ډوډۍ ورکوي. مامي پخپله د لاسونو او پښو د درد له لاسه په کور کې ډېر څه نه شوی کولی .
بابا د چکر په پلمه له کوره وځي، کله له شاکرحلواي نه حلوه پوري اخلي. همدلته د دکان ډډې ته جوړ دکانچې کښیني او خوري یې، کله د عبدالکریم له هټۍ یوه لویه رکابۍ د لوبیا اخلي. ښه د لیمو اوبه، سره مرچ او مالګه ورباندې واچوي او خوري یې. جانباز نانوای هره جمعه کله پخوي، په دې ورځ بابا ځان پټ له کوره باسي او لږ تر لږه د لسو روپو کله ارو مرو خوري، چې ښه غوړ او مرچ مسالې هم په کې وي .
د نګارې درې واړه ماشومان د بابا څارنه کوي، خو بابا له ډېر چلونه ورځي. هغه دی د نګارې غږ راپورته شو. ما ته اوازونه کوي:
..."یا درخانۍ!... ته راشه!"
زه ګنډل پرېږدمه او ورځمه، چې روغه وکړمه، له کړکۍ دانګمه، له غولي برنډې او له برنډې کوټې ته ورځمه... بابا یوې خوا ته پرقالین ناست دی، سر یې ځوړند دی او مخ یې مسکین ښکاري. د نګارې واړه د برنډې له کړکۍ دننه کوټې ته پټ- پټ ګوري. ما مې پر کټ ناسته ده او په زوره زوره ځان ته ببوزي وهي، سره له دې چې پکه ورته لګیدلې ده. نګارې لوپټه غورځولې ،متې یې رانغښتې دي او په ټوله کوټه کې ناکراره یوې او بلې خوا ته ګرځي. زه خبره یمه چې نګاره په داسې وخت کې سخت په قهر وي. زه ورځمه له بابا سره کښینم او ترې پوښتمه:
"بابا! بیا دې څه خوړلي دي؟."
بابا سر راپورته کوي او زما خبره لا نه وي پوره، چې وایي :
"هېڅ... والله که هیڅ مې خوړلي وي ."...
بیا غږ ټیټ کړي او دویمه جمله د شونډو په منځ کې وایي :
"ناحقه راباندې په قهر ده."

(c) ketabton.com: The Digital Library
بیا ورو غوندې د سترګو په کونج کې نګارې ته ګوري. نګاره لکه د زمرۍ راتاوېږي او په لوړ غږ وايي :
"اوس د ډوډۍ وخت دی، بابا ته وایه چې ولې ډوډۍ نه خوري." زه بابا ته ګورمه. دی وايي :
"تا د معدې تکلیف نه دی تېر کړی... ډوډۍ مې زړه ته نه کېږي."
نګاره بیا راتاوه شي: "ښه... یو ساعت وړاندې د جمشیدي پکوړو ګاډی ته څوك ولاړ و." بابا ژر ناره کړه: "زه خو هسې هلته ولاړ وم. یو پخوانی ملګری مې ولیدو، دهغه حال مې پوښتلو."
نګاره ځان پر یوه کرسۍ راغورځوي او وايي: "زه د شاخوباني ترور پوښتنې ته ورغلې وم، له هغه ځایه ژر راوتلمه، چې د ډوډۍ ناوخته نه شي. ما په خپلو ګناه ګارو سترګو ولیدل چې بابا د پکوړو له ګاډی سره جوخت ولاړ و.
بابا سر نور هم ټیټ کړ. دومره چې زما ورباندې زړه وسو. د هغه په دفاع کې مې وویل :
"د ګاډی سره ودرېدل خو دا مانا نه ورکوي، چې بابا به ارو مرو پکوړې هم اخیستي او خوړلي وي.
بابا چې خپل د مدافع وکیل ولید، نو یو څه زړور شو، سر یې راپورته کړ او وايي :
"دغه خبره خو زه هم ورته کوم، چې زه مازې هلته د خپل ملګري حال پوښتلو ته ولاړ وم ." نګاره یو څه ارامه کېږي. وایي: "ښه، که پکوړې هلته نه دي خوړل شوي، خو کور ته راوړل
شوي دي ."
بیا په چیغه خپلې وړې لور ته غږ کوي:
"نوریني! دلته راشه... بابا نن څو پکوړې درکړې وې؟."
د درې کلنې نورینې په غټو غټو سترګو کې هم ویره ده او هم پرېشانې. دا پوهېږي چې د راز په ویلو او نه ویلو دواړو کې تاوان دی. په منډه راځي او زما په غېږ کې ځان پټوي. بیا وايي :
"بابا دوه پکولې لاته لاکلې وې."

(c) ketabton.com: The Digital Library
د نورينې ځواب د يوه ډيپلومات ځواب و. دا له موره وېرېدله، په داسې وخت کې د بابا دفاع ورته عبث کار ښکارېده. هغې داسې فکر کاوه، چې پکوړې بد شی دی، د بابا لپاره؛ خو دا يې نه ويل چې دې له پکوړو سره څه وکړل؟.
نګارې توره وبرېښوله او ويې ويل :
"بابا دوه پکوړې چې نورينې ته ورکولې، نو څه شرط يې ورباندې ايښی و؟."
دا پوښتنه هغې له خپلو دوو زامنو وکړه چې له کړکۍ يې پټ - پټ راکتل. هغوی تر نورينې زيات ډيپلوماتان وو. ژر يې له هاغه ځايه پښې سپکې کړې .
د نګارې شاهدان لاړل، نو هغه يو څه ستړې معلومېده. بابا هم حوصله مونډلې ده. فکر کوي چې جنګ پای ته رسيدلی دی. اوس هڅه کوي چې له کوټې ورو غونډې ووځي. په دې کې نابېره وړه نورينه زما له غيږې ناره کوي :
"بابا لاته ويلي وو، چې ادې ته مه وايه، بيا ما پکولي وخوللي."
"هی هی! لعنت دې وي د ماشوم په عقل". دا خبره ما له ځانه سره وکړه. نګارې لږه دمه کړې وه، له تازه دم ځواب سره بيرته رابېره شوه :
"دا يې لا بله بده... هم له مرچو ډکې پکوړې خوري، هم زما لور ته رشوت ورکوي او هم بيا په دروغو يې هم اوموخته کوي."
او له دې خبرې سره د هغې سترګې له اوښکو ډکې شوې .
ما مې په دې وخت کې بهر برنډې ته وتلې وه، د لور له غبرګه پوهيږي چې دا زهييره ده. بيا رادننه کيږي، ببوزی يې په لاس کې دی او پرمخ يې داسې علامه ده چې بابا هم پر دې ببوزی ووهي.
خو يو څه د هغه د سپينې ږيرې، يو څه زما د موجوديت او يو څه د پخوانۍ مينې له کبله مجبوره کيږي، لاس نيسي، کښيني او راته وايي :
"د دې سړي همدغه حال دی. نه په خپلې ګټې دی او نه تاوان، خيټه يې په لاس کې نيولې وي.
اوس لږه شيبه وروسته به يې د درد له لاسه ټول کور په سر اخيستی وي. همدغه نګاره بيا ورته دارو درمل کوي. پرون يې هم په بازار کې سموسې خوړلې وې، کرۍ شپه يې په ويښه تيره کړه."

(c) ketabton.com: The Digital Library
نګارې تر اوسه ډېرې په حوصلې جنګ کاوه او میدان یې ګټلی و. خو د مور په خبرو یې لکه چې زړه راډك شو. وایي :

”ما ته د سړي د مرګ نه وروسته درې اولادونه نه دي پاتې، زه د څلورو ماشومانو مور یم او دا یو په کې تر ټولو زیات رنځ راکوي .“

اشاره یې بابا ته وه. زما مخامخ پر غالۍ کښیناسته او وایي :

”هره ورځ همدغه حال دی، کله د جمعه ګل د دکان نه کباب وخوري، کله یې اېشېدلي وړي خوړلي وي، هاغه بله ورځ یې چولې (نخود) خوړلې وې .

بابا ته ګورمه، اوس یې بیا سر ټیټ نیولی دی. د خجالت او جرم له احساسه په ډك غږ وایي : ”تاسو به باور نه کوئ... زما غوندې د زړو خلکو حافظه ډېره کمزورې شي... ما نه خو هېر وو چې ډاکټر راته ویلي دي...: بس کله چې وږی شم، هر شي ته مې زړه کیږي. نن د پکوړو د ګاډۍ له خوا نه تیرېدم، یو لږ مې واخیستې، چې په کور کې به یې ماشومانو ته ورکړم. یو دوه دانې مې دې وړو ته ورکړې، ما ایله څکه کړې ده. ډېر مې نه دي خوړلي، خوله مې پیکه وه... زیات مرچ او مسالې پکې نه وې.“ د بابا دا اعتراف د نګارې دوو زامنو هم لکه چې اورېدلی و، ګورمه چې له نیمې وازې کړکۍ نه یې سرونه راښکاره شول، اوس ټول نګارې ته ګوري. هغه له خپله ځایه راپاڅیږي او اعلان کوي :

”اوس که په دې کور کې هرڅوك ناروغیږي او که مري... زه یې ډاکټر ته نه شمه بیولای. څوك دې په جمشیدي پکوړو والا پسې ورشي، چې امبولانس راولي. زه له ژونده بیزاره یم. شپږ ورځې په دفتر کې کار کوم، په اوومه ورځ مې زړه غواړي چې ارام وکړمه. خو هره جمعه همدغسې په ناندریو کې تیریږي.“

نګارې دا ټولې خبرې په تللو کې وکړې... نورینې زما غبږه پرېښوده او اوس په خپلې مور پسې منډې وهي .

بابا هم دلته پر غالۍ وغزیږي ،مامي ورته ببوزی وهي. زه خبره نه یم چې که د بابا په خیټه کېدرد وشو، نو نګاره به ورته له خپلې کوټې رامنډې کړي. د درملو غم به یې کوي. زه په دې هم خبره یم چې سبا ته بابا د جمعه ګل د دکان کباب خوري، یا به له شاکر حلوایي نه مټایي، یا لوبیا... بابا نه منع کیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاویز

هاشم د ښاري سروېس نه په بېړه ښکته شواو غوښتل یي چي دسړک پورې غاړې ته ولاړشي خو نابېره... شاته نه چا وربانديې غږ وکړو"وا خانه... تاته وايم... ودرېږه... دابټوه دې واخله." هاشم هیڅ نه اورېدل، په ده تادي وه خو بل کس وربانديې چیغې کړې..."استاده پټاکې دانه دې هیره کړې ده" هاشم شاته وکتل... یو بل تن ناره کړه.... ودرېږه.... بکسه درنه پاتې ده.

هاشم ددې خبرې په اورېدو د تخر په جیب لاس ووهلو او بیا یې روان بس ته وکتل یو سړی د بس دکړکۍ نه نیم بهر راځوړند و،نورو سورلیو ډرایور ته چیغې وهلې چې ایسار شه... که نه دا ښاري بسونه خو دباد په اس سپاره منډې وهي،له کړکۍ نیم بهر راوتلي کس په یو لاس کې د هاشم وړه بټوه نیولې وه،او چې دی ورنږدې شو هغه په زوره زوره لګیا و"په بس کې ویده وې نو اوس خو راویښ شه... داخلې درسره بخت یاري وکړه زما ورته پام شو که نه دا ښار د غلو ډک دی."

هاشم دسړي دلاس نه خپله بټوه واخیسته اولایې دتشکر او مننې جمله په خوله کې وه چې بس ګړندی شو او د نورو خبرو پر ځای سړي ته لاس وخوځوو. ده بټوې ته کتل . په دې میاشت کې دا دویم ځل و چې دهاشم نه بټوه پاتې کیده او نورو خلکو ورپسې رازغلولې وه. دی دسړک نه پورې غاړې دخپل دفتر دلویې ودانۍ په لورې روان شواوچرت یې وهو چې ده خو دخپل ځان نه زیات دبټوې ساتنه کوله اوس وربانديې څه چل شوی و؟ داسې نه وه چې په دې بټوه کې ډېر مال و،او یا دا چې بټوه قیمتي وه. هاشم په یوه دفتر کې منشي ـ و او دا بټوه یې دیو ګاډې والا نه په لسو روپو اخیستې وه.

دمیاشتې په سر کې به یې دتنخوا ټولې پیسې دخپلې مور په لاس کېښودې او هره ورځ په یې له هغې د لارې کرایه اخیستله،دبټوې په یو جیب کې به یې ماتې پیسې وې،په بل کې شناختي کارډ دریم چې زنځیر یې لاره په کې دلسولسو دوه نوټونه و،او دا یې د ډېر بد وخت لپاره په کې ساتل.

د هغه وخت لپاره چې ده یې اندېښنه لرله، ناوخته له دفتره راوتل،په خوشې لاره کې بې سورلۍ پاتې کیدل او ناڅاپه ناروغي.

(c) ketabton.com: The Digital Library
دزنځیر دجیب دلاندې یو بل پټ جیب دی چې په لومړي نظر هیڅ ته نه ښکاري،او هم په دې جیب کې د هاشم لپاره تر ټولو ارزښتناکه شی بند و،دا دکاغذ یوه وړه ټوټه ده چې ورباندې څو جملې لیکلي دي دا کاغذ هغه ته ورمې ورکړی و.
هاشم په مهاجرت کې دښوونځي سبق پوره کړی و،او اوس بیرته چې خپل کلي ته راستون شو، نو دکوندې مور په وینا په ښار کې یې ځان له نوکري پیدا کړه، دکلي ځینې خلک بیلا بیلو ملکونو ته مهاجر شوي و. دهاشم دوړوکي کور ترڅنګ داحسان کاکا پخواني کورته هم دده دوه زامن بیرته راغلي و. نور لاتراوسه په نوروهیوادونو کې وو، په دې کلي کې ډېره موده وروسته د واده نغاره غږېدله، او د هاشم مور هم دنورومیلمنو په څیر داحسان کاکا د کشرځوی واده ته ولاړه. هلته یې دومره پیغلې جینکۍ ولیدې چې د هاشم د واده د ارمان یې بیا په زړه کې جوش ووهلو.
خوپه دې ورځو کې دهاشم په دفتر کې یوه نوې جینۍ دکار لپاره راغلې وه،هسې خو هلته ډېرو ښځو کار کاوو،خو دا جینۍ ښایسته وه نوم یې بل څه وخو هاشم به ورته ورمه ویل،ځکه د هغې په مېز به هره ورځ د تازه ګلاب یا نور خوشبویي لرونکې ګلونه ایښي وو،داسې بریښېده چې په کور کې یې ډېر بوټي وو،په دفتر کې نور سړي هم دورمې نه تاوېدل راتاوېدل خو دهاشم په زړه کې دهغې لپاره زوروره مینه پیداشوه. دومره زوروره چې یوه ورځ مور ورته دواده خبره وکړه نو ده ورته وویل"زه لاواده نه غواړم" بیا نو هره شپه دهاشم دمور پوښتنې ډېرېدې. په سر کې به یې ورته نصیحتونه کول چې وخت بیرته نه راګرځي، دی اوس دپنځویشتو کالو و،دده همځولي ټول درې اوڅلور اولادونه لري. بیا به یې نصیحت په پوښتنو بدل شو"څوک دي خوښه ده. ولې یې رانه پټوې؟ که غواړې د جینۍ کور ته به ورشو". څو اوونۍ تیرې شوې نو مور وربانددې جذباتي فشار راوړ، هاشم به کورته راغی نو مور به یې په کټ پرته وه،څه خاصه ناروغي به یې نه وه،بس کله د پښو د درد او کله دلاسونودخوږېدو فریاد به یې کوو .

(c) ketabton.com: The Digital Library
هاشم به هره ورځ په خپلې بټوې کې يوځلې لاس وهلو،هغه وړوکی کاغذ به يې ترېنه راويستلو په دې ليکلي جملې به يې ولوستې موسکی به شو،بيا به يې لکه ديو تاويز دبټوې په پټه خانه کې کيښودو،او په چرتونو به شو چې مور ته څه ووايي.

دهاشم په دفتر کې به دڅوړۍ نه وروسته ځينو کارکونکو ډوډۍ کول،ځينو به چې له کلي راتلل په ښار کې دضروري کارونو يا سودا لپاره منډه کړه،هاشم به هم کله-کله بازار ته ورچکر شو. په بازار کې به يې رنګارنګ شيان ليدل اوپه تصور کې به يې ورمې ته اخيستل.

تر اوسه ده دورمې سره ډېرې کمې خبرې کړې وې،هغې به دنشرياتو په برخه کې کار کاو. هاشم دا هم نه غوښتل چې ددفتر نور خلک دې دده په احساساتو خبر شي. هغې دورمې بدنامي هم نه غوښتله، خو يوه ورځ ورته خدای موقعه برابره کړه. ددوی همکار زيارت ګل ټولو ته د واده بلنه ورکړې وه. ميلمستيا په يو ريسټورنټ کې وه اودمازديګر دچايو نه وروسته هغه کسان چې په لرو سيمو کې اوسيدل راپاڅيدل. هاشم هم غوښتل چې کلي ته ولاړ شي، په دې ډله کې ورمه هم وه،ددفتر ګاډي دوی ځای پر ځای ښکته کول، هاشم د ورمې سره خبرې کولې خو هغه غلې وه.

د ورمې کور په يوه تنګه کوڅه کې وه،او ګاډی نور دننه نشو تللی، په دې وخت کې هاشم دګاډي نه ښکته شو او ورمې ته يې وويل"که غواړې زه به درسره ترکوره ولاړشم"اوس کوڅه تياره وه.

ورمې ورته دمننې يو څو جملې وويل اوهاشم ورسره روان شو. د ده زړه دخوشحالۍ نه په ټوپونو و، ډرايور ته يې دانتظار ويلي و، خو دا هيله يې پيدا شوه چې که ورمې راته دکښيناستو يا د چايو ست وکړو نو دی به اورمرو ورکره ايساربږي. ورمه په لاره کې هم خاموشه وه، يو وړې لرګينې دروازې مخې ته ټغرځوړند و، ورمه هلته ودرېده او هاشم ته يې وويل"بس ستاسو ډېره مننه دا زما کور دی" دا يې وويل او دروازه يې ټيله کړه نو هغه خلاصه وه. تر څو چې هاشم ورته خدای په اماني ويل ورمه د ټغر شاته بيا ورکه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تياره کوڅه کې هاشم ډېر نا هيلی روان و، په زړه کې يې دا ټپه وګرځيده.
ماته دې څه ويل مانه هير شو ماته هغه خبره بيا وکړه مئينه
دی نه پوهيدو چې ورمې ته څرنګه دزړه حال ووايي، په ښتوه کې ايښی کاغذ هغه ته ډېرې هيلې وربښلې خو مخامخ به ورمه داسې وه لکه د دفتر نورغړي. په موټر کې هاشم ځان ته تسلي ورکړه چې ورمه سوچه پښتنه ده، څنګه به يو غير سړي سره اضافي خبرې کوي. په دې خبره يې زړه خوشحاله شو،په هاغه شپه يې مور ته دزيارت ګل دواده کيسې کولې،مور هم لکه چې بانه غوښتله ورته يې وويل: "ستا دواده وريژي به کله خورو"هاشم ورته وويل: "مورې بس لږانتظار نور وکړه" په بله ورځ هاشم فيصله وکړه چې نور به وخت نه ضايع کوياو ورمې ته به هم هماغسې ليک وراستوي لکه چې دې وراستولی و،خو بيا يې دا فيصله بدله کړه هسې نه ورمه پرې غوصه شي،څو ورځې نورې هم دغسې تيرې شوی،هاشم ځان سره کرل رېبل چې څه وکړي دی به هره ورځ دماسپښين دوه بجې ددفتر د فوټو کاپی ماشين کاروو،دلته به يې هاغه پاڼې کاپي کولې چې د دفتر مشر به ورته هره ورځ ورکولې.
همدغسې يوه ورځ هغه دورمې سره هم د ځينو پاڼو په کاپي کولو کې مرسته کړې وه،او هغه ورځ د هاشم د ژوند مهمه ورځ وه، د هاشم په دفتر کې هم اوس کمپيوټر راغلی و،دوی ته ددوو ورځو دتربيې نه وروسته ويل شوي و چې نور کار به په خپله دکمپيوټر په کارولو زده کوي،هر چا به زيار ويستلو چې زر تر زره يې زده کړي،هاشم هم خواري کوله خو کله نا کله به داسې بند شو چې نورو نه به يې مرسته غوښته،خو دوی به هم نه پوهېدل. ها شم به دډېرې پر وخت هم په کمپيوټر اخته و،يوه ورځ هم دغسې بوخت و هاغه څه چې ده غوښتل کمپيوټر به ورته د رد ځواب ورکوو،دډېرې خواشينۍ نه ددفتر په دروازه کې ولاړ وچې له چا مرسته وغواړي،همدغه وخت ورمه له هغه ځايه تېرېده،ده ته رانږدې شوه پوښتنه يې ترې وکړه او بيا ورسره دکمپيوټر لورې ته راغله، څو پوښتنې يې ترې وکړې او په خپله په چوکۍ کښيناسته هر څه يې ورته سم کړل په کاغذ يې ورته نقشه جوړه کړه چې که بيا کمپيوټر کار ونکړو نو دنقشي له مخې دې بټنې ووهي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورمه چي له چوکۍ راپاڅېده نو هاشم ته يې وويل"ستا يادبړي چې يوه ورځ فوټوکاپي ماشين کار نه کاو او تا راسره مرسته کړې وه،ما درته دمننې نوټ هم ليکلی و،که بيا دې هم کمپيوټر کې مرسته په کار وي راته ووايه،هاشم په هغه ورځ دومره خوشحاله وچي مورته يې له ښاره ميوه يوړه،او هغې ته يې دورمې دکور پته ورکړه چي غوښتوته يې ولاړه شي.

مور يې په راتلونکې اونۍ خپله خورزه را وبلله او دواړه دورمې کورته ولاړې،هاشم دوی کوڅې ته برابره کړه او په خپله دښار يو ملګري کور ته ولاړ،دوی دماسپښين نه وروسته تللي وو،او دوه ساعته چي واوړيدل نوهاشم ورپسې بېرته ولاړو.

کور ته درارسېدو سره سم هاشم دمور مخ ته وکتل،هغه ډېره خوشحاله نه ايسېده دترور لور يې چايو جوړولو ته ولاړه نوترې پوښتنه وکړه"ځنګه مورې ورمه دې وليده...کورنۍ يې څنګه ده؟" مور ورته وويل"بچييه زړه دې صبر کړه. د ورمې مور دا خپل وراره ته په نکاح کړې ده، هلک بهر ملک کې دی کال ته به راشي نو واده به کېږي" هاشم د مور ددې خبرو په اوريدو داسې شولکه چې وينه ترې چا زبېښلې وي.

په بل سحر هاشم دخپلې بټوې دپټ جيب نه هغه کاغذ رااويستلو چې لکه دتاويز يې ساتلی و.

په دې دورمې دلاس ليک و په کې ليکلي و"نن چې څرنګه دې زما مشکل حل کړو په رښتيا زه دهغې مننه درڅخه نشمه کولې ژوند کيدای شي همداسې وي چې ديو بل په کار شو زه به هم دهغې ورځې په انتظار يم چې ته راباندې غږ وکړې زه به ستا پور ورې يم" هاشم دا کاغذ وشلو او ټوټې يې بهر په کوڅه کې باد کړی، بيا يې د جيب نه هغه کاغذ رااويستلو چې ورمې ورباندې دکمپيوټر دکاروني نقشه جوړه کړې وه،او ډېر په احتياط يې دبټوې په پټ جيب کې کيښودو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښایست

"دا چای دې سړې شوی!" د خواښې ددې خبرې په اورېدو نازو د خپلو خیالونو له نړۍ را بهره شوه. هغه په کوټه کې تودې بخارۍ سره ناسته وه، بهر سخت باران و، لړه شیبه وړاندې واورې ورېدې او نازو له کړکۍ د واورو په ننداره وه. دهغې له ماشوم والي واورې خوښیدې، ددوی کلی دسوات په دنګو غرونو کې و،او هلته به هر کال ښې واورې ورېدې، د ژمې لومړیو واورو چې
هر څه به سپین کړل نو هغې به په پټه دخپلو همزولو سره د واورو خوړلو تا بیا وکړه. یو چا به د کورنه ګوره راوړه او په واورو کې به یې ګډه کړه. ددې به ښومره خوند و هغې دچایو پیاله راواخیسته او یو ګوټ یې ترې وکړ. اوس خواښې یې هم د بخارۍ سره نږدې کیناسته، داوسکو او دبادامو کاسه یې ورته وړاندې کړه، نازو یو بادام راواخیستو اوورته څېرشوه. هغې ته دخپل کور دبادامو ونه را یاده شوه دشنو بادامو په شکولو ښوواري مورترټلې وه.
دنازو خواښې څو شیبې دې ته وکتل او بیا یې وویل"څه چرت وهې لورې؟" نازو لکه چې له خوبه راویښه شوه "هیڅ هم ترور ...بس هسې" په دې وینا هغې بادام خولې ته کړو، په نکریزو سروګوتو یې د نوو سرو زرو ګوتمۍ پرک ووهلو.
نن ښومه ورځ وه چې دنازو ډولۍ ددې کور ته راوړل شوې وه په کورکې پاتې دلرو ځایونو میلمانه هم اوس تللې وو،تر اوسه نازو سره به چارچاپېره همدغه میلمانه ناست و. نن سحر دهغې کشره لور دنازو ایندرور خپل کورته تللې وه او وس دوی داوړه په کور کې یواځې وې. دنازو میړه انور کار ته تللی و دی په سر کاري روغتون کې ډاکټر و،یوه میاشت به یې د ورځې کار کاو،او یوه میاشت دشپې، نازو له کلي ښار ته راواده شوې وه، او دښار دا کور ورته ډېر تنګ ایسیدو،درې وړې کوټه ګۍ او یو دالان په کې و، غولی یې نه و ،ددالان او دکوټو ترمنځ وړوکې غسل خانه او په یو وړوکي کوټه ګي کې دپخلي ځای و. دالان ته یو ټغر غوړېند و،څکه مخامخ ورته اوچت کور جوړ شوی و،او دهغه له کړکیو به خلکو ددوی دالان لیدی شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازو به د شین اسمان دلیدو لپاره له کړکیو کتل دا کړکۍ ډېرې اوچتې جوړې وې اوسرک ترې نه ښکاریدو،دهغې دپلار کور څومره مزکه لرله او په کې څومره ونې وې،دبادامو،مالتو،انارو ونې سهار وختي به په کې څومره مارغان راټول و ناڅاپه نازو خپل ځان په یوبندي خانه کې احساس کړپه دې وخت کې دروازه وټکېده اوڅومیلمانه رادننه شول دا دچم ګاونډ یو څو ښځې وې چې دنازو خواښې سره یې تګ راتګ کاوو،دا څو شېبې دوی سره کېناسته او بیا دچایو ډوډۍ په غم کې شوه،نن هغې په لومړي ځل پخلی کاو نوډېر په شوق لګیا وه،کله چې په دستر خوان دهغې دلاس پاخه شیان یوړل شول نو ټولو یې ډېرصیفت وکړو، نازو دخوشحالۍ احساس وکړو دهغې دښار ښځې خوښې شوې، څومره په ادب یې خبرې کولې، ددې دکالو پټرو ستاینه وشوه، نن هغې ځان هم ښایسته کړی و.

انورچې له کاره راغی نونازو ورته هر څه په پټنوس کې دهغې کوټې ته یوړل،هغې ډوډۍ وخوړه او نازو ترې تاوېده راتاوېده،انور په خاموشۍ خپله ډوډۍ وخوړه نو نازو ترې لوښي اوچت کړل،ددې تلوسه وه چې انور به یې دډوډۍ صفت وکړې یا ددې ښایست به وستایي خو ده هېڅ ونه ویل،دهغې په زړه کې دا خبره غوټه شوه دا څنګه کېدای شي چې دهغې دخواښې یا د نورو ډوډۍ او د نازو په ډوډۍ کې توپیر نه و،هغې خو ډېره ښه ترکاري پخوله،ان تر دې چې خواښې هم ورته ویل چې دومره خوندوره ډوډۍ هغه په خپله هم نه شي پخولې.

نازو دښونځي سبق نه و ویلی خو لیک لوست یې زده و، رنګ یې سکڼ و خو دکور په کارونو کې ډیره تکړه وه، انور ورسره ډېرې خبرې نه کولې،له کاره چې به راغلو نو دبخارۍ سره به وغزېدو،ماښام به یې په ټي وي کې هندي فلمونه لیدل،دنازو هم دا فلمونه خوښیدل، په تیره بیا هغه سندرې چې جینۍ او هلک به په کې په ښایسته ځایونو کې ښودل دوی به دیو بل په غاړه کې لاسونه اچول تر یو بل به ځارېدل.

دنازو دا ارمان و چې یو ورځ انور هم دا ښایسته ځای ته بیولې وای،خو بیا به یې له کړکۍ بهر اسمان ته کتل، سړکال ژمی غزېدلی وبهر ساړه و، ختې وې،دکلي نه یې ورور راغلی و او ورته یې ویلي و چې سختې واورې شوې وې، ټول غرونه سپین و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنازو په زړه کې وګرځیدل چې دا هم دفلمي جینۍ په شان موزې په پښو کړې، په اوږده کوټ کې ځان پټ کړي، سره وږینه خولۍ په سراو هم هماغسې وړین مفلر له غاړې تاوکړي، انور پسې منډه کړي او په نرمه سپینه واوره کې یې ورغړي. خو هغې نه موزې لرلې،نه کوټ،نه خولۍ او نه مفلر.

د واده په ورځ چې دا له کلي ښار ته راتله نو یوغټ پټو وربانديې غوړېدلی و،موټر ددوی دکور مخې ته درېدلی واوداهم له هغه وخته په کور کې وه. هغې ورځې شمیرلې،اوس یو میاشت کیده چې موریې نه وه لیدلې،هغې دپلار ځیره رایاده کړه او زړه یې راډک شو.

خواښې یې ډیره ښه وه او ورته یې ویلې و چې لارې ښه شي نو کلي ته به یې بوځي،دوی به ټوله ورځ خبرې کولې خواښې ورته دخپل ژوند ښې اوبدې ورځې یادولې،نازو به دانورسره دخبرو ډېره هڅه کوله خو دانور کیسې نه وې زده، که دې به ورته څه کار وکړو نو په سترګو کې به یې دمننې یوه ځپه تیره شوه خو نازو غوښتل چې انور ورته په خوله یو څه ووایي. هغې به ځان جوړکړو خو دانور له خولې نه یوه خبره دستاینې نه راوتله. یوه ورځ هغې سترګې ښې توري کړې سره اوشنه رنګونه یې له سترګو چاپېره ووهل،هم هاغسې لکه چې په هندي فلمونو کې به جینکو وهلي وو،شونډې یې سرې کړې په مخ یې دومره پوډر وهلي و چې دا لکه جاپانۍ نانزکه ښکارېده. نازو هوډکړی وچې نن به د انور له خولې یوه ډېره ښه خبره راباسي. د انور ګلابي رنګ خوښیدواونازو دخپل واده د جوړو نه یوه ښایسته ګلابي جوړه واغوسته. انور نن مازدیګر له کاره راتلواوهغه ویلي و چې نن دغرمې ډوډۍ به په روغتون کې خوري. نازو به بیا بیا ګړۍ ته کتل څلور بجې شوې،خو دانور درک نه و،دهغې تلوسه په زیاتېدو شوه،په تیرو دوو ساعتو کې هغې پنځوس واري ځان په هنداره کې کتلی و،خواښې یې صفت کړی و او نازو ډاډه وه چې انور به ارومرو دې ته ګوري او یو څه به وایي،هغه نن ډېره ښایسته شوې وه،پنځو بجو ته یو څه وخت پاتې و چې دروازه وټکیده او انور رادننه شو. نازو نه پوهیده چې څه وکړي، نور کله به یې ورته ډېر په ادب سلام کووخو ناڅاپه هغه وارخطا شوه ژردپخلي کوټې ته لاړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library
دچایو لوښي یې راواخیستل، انور چې مخ لاسونه ووینځل نازو چای دم کړی و. بیا دوی درې واړه کښیناستل او چای یې وڅښلې. انور نازو ته یو نظر وکتل خو هیڅ غږ یې ونکړو.
دهغې هم داسې ټمه نه وه چې انور به دمورپه وړاندې دې سره خبره وکړي.
هوا اوس ماته شوې وه او دوی بخارۍ نه بلوله خو انور دخپل عادت سره سم هم هلته په قالینه وغزیدو،نازو په فکرونو کې شوه چې څنګه د یو څو شیبو لپاره دهغه پام ځان ته واړوي خپلې کوټې ته ولاړه، هلته دالمارۍ په سر یو صندوق ایښی وچې په کې دنازو واده ځینې شیان و، هغې وروغوندې انور ته وویل" تاسو ته وایم... دا صندوق خو راته له المارۍ راښکته کړئ" هغې تر اوسه انور ته نوم نه اخیستو،انور پاڅیدوکوټې ته ولاړو او المارۍ ته یې لاس ورغزولی وچې ناڅاپه نازو ورته ځان وړاندې کړ او ویې ویل"ته ماته ولې نه راګورې؟" انور خو لومړی تندی تریو کړو، بیا لږ موسکی شو او نازو ته ځیر شو، هغې له حیا سترګې ښکته کړې ولې ژر یې ورته بیا وکتل چې دانور په سترګو کې دخوشۍ احساس ولټوي. دانور له شونډو موسکا ورکه وه.
دهغه له سترګو داحساس رڼا نه ښکاریده نازو یو څه نا ارامه شوه اوبیا یې ورته په ګیله منه لهجه وویل"څه خو راته ووایه ...زه څنګه یمه"دانور سترګې وبرېښیدې خو مخ یې دمیز لوري ته واړو.
هلته دکاغذي رومالونو دډلې نه یې یورومال راواخیستو او دنازو مخ یې پرې پاک کړ. هغه هکه پکه ولاړه وه،سپین کاغذ په ګلابي پوډر او په سرخي ولړل شو. انور هغه کاغذ په میز وغورځو او په ډېره نرمه لهجه یې ورته وویل"خپل ښکلی مخ په دې مصنوعي شیانو مه خرابوه"بیا یې صندوق له المارۍ راښکته کړو او په ډېر ټیټ غږ یې وویل"ته په خپله ډیر ښایست لرې او زما هم دغسې خوښه یې"دایې وویل او له کوټې ووتلو. نازو هم هلته په ځمکه کښېناسته ،د ډېې نه یې یو بل کاغذي رومال راوخیستواودسترګو اوښکې اونور شین رنګونه یې ورسره یوځای پاک کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نیکه بابا بنګله

زه په تقدیر باور لرمه خو پلار به راته ویل چې هر انسان هم هاغسې ژوند تیروي چې تیرول یې غواړي... ځینې خبرې دي چې مونږه یې بدلولی شو،هم دا وه چې مونږ څلور وروڼه خویندې یې په ښونځیو کې داخل کړي وو.
زه تر ټولو مشره یم، لسم ته چې ورسیدم نو ځینې خلک زما دغوښتو لپاره راتلل خو پلار مې له ما ډاکټره جوړوله...په هغه سپیرو ورځو کې دموټر دیوه ټکر پیښه داسې وشوه چې زمونږ کور پرې وران شو، پلار مې مړ شو. هغه سرکاري ملازم و او ځمکې مو په کلي کې له ترونو سره وې، دوی به دخپل حق جوار غنم کال په کال رارسول، ماماګانو او تروریانو به هم وخت ناوخت زمونږ سره لاس کوو.
هر چا سره زمونږ د یتیمانو غم و ،زما د غوښتو لپاره چې کوم خلک راتلل دوی بیا تګ راتګ پیل کړو. هلک په بهر هیواد کې و، په ښار کې یې ښه کور و، زما دمورلپاره دا ښه موقعه وه چې له ما ځان بې غمه کړي. زه دومره ښکلې هم نه وم. اخر دکوژدنې ورځ وټاکل شوه، خپلوان مې د کلي نه هم راغلل او څو ورځې زمونږ کره ډېره و. دهلک کورنۍ درواج سره سم زما لپاره کالي پترې او نور شیان په یو صندوق کې راوړل او بیا ټولو ته وروښودل شول. زما په سریې سره بنارسي واچوله او دسرو زرو یوه ګوته یې راته په ګوته کړه خوپه ښځو کې پټې -پټې خبرې رواني وې. مازدیګرچې ټول خپلو کورونو ته ولاړل نو زما مور ډېره خفه وه زما دتررویانو سره کښیناسته او ټولې ګاڼې یې بیا راواخیستې. ښځو دا ویلې و چې ګاڼې داصل سرو زرو نه وو،خبره خو رښتیا وه زما لپاره ښکلې ګاڼې له اروپا راوړل شوې وې،ډېر غمې په کې لګیدلې وو،خو دا اصل نه وو. دښځو دا خبره سړو ته هم ور ورسیده ،ګاڼې د ښار زرګر ته یوړل شوی، هغه د سرو زرو بیه ډېره لږه وښودله.
وروستۍ خبره یې داوه چې داسې ګاڼې څوک ناوې ته نه کوي او که زما لورته چا داسې سره راوړې وای نو ما به ورته بیرته ورکړي وی.
اوس نو زما ترونو داسې فکر کاوو چې ګوندې دهلک کورنۍ ورسره درغلې کړې وه، هغوی هم خبرشول او خپل دلیل یې ورته وړاندې کړو. دا چې نن صبا داسې ګاڼې د خلکو ډېرې خوښیږي اوداګاڼې په ډېرو پیسو شوې دي خو هیچا دا خبره نه منله.

(c) ketabton.com: The Digital Library
اخر دوی په جرګه کې دنورو سرو زرو دګاڼو دجوړولو خبره وکړه،خو زما په خپلوانو کې یوه څه بد ګوماني پیدا شوي وه،زما مور به سحر ماښام داخبره کوله"بیخ دې دسرو زرو ووځي خبره داعتبار ده"لنډه دا چې خبره ختمه شوه اودکالو صندوق بیرته دهلک کورته ورواستول شو. ما په دې ورځ ځان په کوټه کې بند کړو او ښه مې وژړل، څو ورځې مې ډوډۍ ونه خوړه مشر تره مې راغلو زما په سر یې لاس کیښودو او راته یې وویل اوس به ستا خبره منل کیږي، وایه څه غواړې؟ما ورته وویل زه نور تعلیم کول غواړم.

زه پوهیدمه چې زما په کورنۍ کې هیچا په پوهنتون کې سبق نه و ویلی،جینکۍ څه چې هلکانو به هم د ښوونځي نه وروسته یا به ځمکې ساتلې یا به یې کاروبار کاوو. اخرمشرتره مې خبره ومنله زه په پوهنتون کې داخله شومه،له ما کشرې دواړو خویندو هم سبق ویلو،دوی تر ما ښایسته وې یوه د تره او بله د ماما د زوی په نوم وه.

دوه کاله نورهم واوړیدل او زما د وروستیوامتحانونو په ورځو کې زما دواده لپاره بل پیغام راغی.

مور مې وارخطا شوه خو دا خلک مې ماماګانو پیژندل، هلک لکه زما په شان یتیم و ، د هغه مور له دې هم خبره وه چې زه یو وارې کوژده شوې وم .زما ماميګانو به مې مور ته ویل چې زبیدهډېره خوشبخته ده چې خلک یې اوس هم غواړي. دهلک کورنۍ شریفه وه، بیا دکوژدنې ورځ وټاکل شوه وداځلې زما مورلږ کسان خبر کړل. ما شکر ویستلو چې سبق مې پوره کیږي او نوی ژوند به مې هم ارامه وي. خو دکوژدنې دمخه دهلک ترور زمونږ کره راغله، زما له مور سره یې یو څو پټې خبرې وکړې او ژر بیرته ولاړه. زما مور ساه نیولې په خپل ځای ناسته وه، رنګ یې تښتیدلی و، ما ورله ژر اوبه ورکړې. پوښتنه مې ترې وکړه چې څه چل دی،هغې وویل چې دهلک کور ته چا لیک ورلیږلی دی چې زبیده وړاندې کوژدن شوې ده او که همغه ځای واده نه شوه نو هر څوک چې ورسره واده کوي سر به خوري،زما ماما ګان دهلک کورته ولاړل چې هغوی ته ډاډورکړي. ترونه مې دټوپکو سره دهغو نورو خلکو په لټه ولاړل دکوژدنې شیریني هم دغسې پاتې شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغو نورو خلکو درک ونه لگیدو چې څه شول، ددې هلک مور وویل چې ماښوله ځواني کونډتون کې دخپل زوی لپاره خاورې کړه، زه نه غواړم چې د پردۍ جینۍ لپاره څوک زما زوی ووژني.

ما داخبره ډېره په سړه سینه واورېده،ارمان مې شو چې کاشکې دا سړی پیدا کړم او ورته ووایم"ته سخت بې غیرته یې"خو هیڅ مې ونه کړل. ماما ګانو مې ځان ملامته ګڼلو، ما یوڅو ورځې دخپل قسمت ماتم وکړواو بیا مې ټولو ته خپله فیصله واوروله"که له دې وروسته چا زما لپاره دواده پیغام راوړو،نو زه به ځان په خپله وژنم "دزړه نه مې یو لوی پیتی لیرې شو نو په یو ښوونځي کې ښونکې شوم. زما دکشرو خویندو ودونه یوځای جوړ شول ،ورور مي ښونځی خلاص کړ،و،اواوس دترونو سره یې دکاروبار چل زده کاوو.

هیچا به راسره د واده خبره نه کوله بس یو مور مې وه چې لکه شمع ورو-ورو وېلیده،په کور کې دا او زه یواځې وو،د اوونۍ په پای کې به مونږ کلي ته ولاړو اوهلته هم زمونږ د شریکۍ کور و،زمونږه دحجرې سره نږدې دځمکې په یوه ټوټه یوه ډېره پخواني قلا وه،چې اوس شاړه پرته وه،او مونږ به ورته دنیکه بابا بنګله ویله،په اصل کې زما نیکه ډېر روشن فکره سړی وهغه غوښتل چې په کلي کې دماشومانو لپاره ښونځی جوړ کړي، دهغه وخت حکومت ورله اجازه ورکړې وه،دقلا یو څو کوټې جوړې شوې وې چې دی مړ شو،بل هېچا بیا دا ونکړای شول چې دښونځي لپاره منډې تړړې ووهي،هسې هم دکلي خلکو په خپلو وړو سبق نه ویلو،زه به چې کلي ته تلمه نو شاړه بنګله به مې ضرور لیدله.

زمونږ په کلي کې اوس څو تنو تعلیم کړی و،اورېدلي مې و چې یو څو جینکۍ په بسونو کې نږدې ښارګوټي ته دسبق لپاره ورتللې،ما چرتونه وهل چې که دا بنګله اباده شي نوڅومره ماشومان به په کې زده کړه وکړي،هر وختې به مې له ځانه سره کرل ریبل خو ځان به مې یواځې احساسوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library
دپسرلي رخصتۍ وې مونږ په کلي کې وو، يوه ورځ له ترور سره له کوره ووتلمه چې ترونو سره مشوره وکړمه، دغرمې مهال و په کوڅه کې څوک نه و،خو نابېره يو ځوان مخې ته راغی چې ما نه پيژندلو دی ودرېدو په مونږ يې سلام واچوو،او زما له ترور سره يې حال احوال وپوښتلو، ترور مې راته مخ واړو او ويې ويلو"زيېدې دی دې ونه پيژندلو؟"ما سر وخوځوو" بختيار دی کنه" زه حيرانه شومه بختيار وړوکی هلک واو دنورو ماشومانو سره زمونږ کورته دلوبو لپاره راتلو. کله کله به يې په غولي کې ولاړ دمنې ونې ته وختل او کچه منې به يې راشوکولې. يوه ورځ ما لښته راواخيسته نو ټول واړه وتښتيدل،خو بختيار په ونه کې ونښتو او ترډېره وخته زما دلښتې له وېرې هم هلته ناست و، بيا مې مور راغله او دی يې له ما خلاص کړو. هغه وخت ما ورته ويلي و چې که بيا مې وليدې نو پښې به دربانده ماتومه. زه په پوهنتون کې اومه دی په اتم يا نهم کې و.
خو اوس چې ما وليدو نو لوی سړی و ماته يې په داسې سترګو وکتل چې زه نا ارامه شومه. لهکوځې ووتلو نود ترورنه مې پوښتنه وکړه "دی اوس څه کوي؟" هغې راته وويل "په اينځری کې استاد دی"اينځری کلی زمونږ دکلي سره جوخت واو دپټيو له لارو به خلک ورته په پښوورتلل.
راتلونکې څوورځې زه دترونو کره ګرځيدمه چې دنيکه دښوونځي بيرته جوړولو رضا ترې واخلمه. دوی څه مخالفت نه کوو،خو دکوټو دجوړولو لپاره پيسې په کار وې او دوی نغدې نه لرلې.
يو مازديګر څو ښځې زمونږ کورته راغلې، په دې کې دبختيار مورهم وه چې ما پيژندله. دوی چای وڅښلې او څو شيبې زما له مور سره کښيناستې. زه دکور په نورو کارونو اخته شومه.
ماښام مور راسره يواځې کښيناسته او راته يې وويل"تا اوس ټول عمر يواځې دتيرولو فيصله کړې ده؟"په دې پوښتنه کې ډېر ځوابونه و، زه يو څه پوهه ومه چې دبختيار مور يواځې زمونږ ليدو ته نه ده راغلې خوکله چې مور راته وويل"دوی تا غواړي" نو په وجود مې اور بل شو زه داتو ويشتو کالو يمه او بختيار دنولسو کالو دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه اوس دومره مجبوره شومه چې يو ماشوم راسره واده کوي"زما له سترګو اوښکې روانې وې مور راته خبرې کولې خو زه نه پوهيدم چې نصيحت يې راته کوو او که ماسره يې زړه خواله کوله. زه په قهر اومه داسې راته ښکاريده لکه چې بختيار راپورې ملنډې وهلې. بيا بيا به مې له ځانه سره ويل "زه دده خيرات نه اخلمه"دی به ټول عمر په ما احسان کوي چې " ته خو دوه وارې پرېښودل شوې وې، ما وکړې". مور ته مې په کلکه وويل چې زه دهيڅا خيرات نه اخلمه هغه حيرانه وه،زما خويندې خبرې شوې نو هغوی هم حيرانې وې،دکلي ټول خلک چې خبرېدل حيرانيدل. بختيار زما ترونو اوماما ګانو ته جرګې وکړې،او زه ددې خبرې نه دومره وېزاره شومه چې بيا مې ښار ته کډه وکړه،هلته دترور دوه انړيندې راپسې شوی. خو هيڅوک زما په احساس نه پوهيدل ټولو ته دا خبره بې مانا ښکارېده چې دی له ما کشر و.

يوه ورځ چې دښوونځي نه کورته راغلمه نو دميلمنو په کوټه کې څوک ناست و،د ترور لمسي راته وويل"بختيار کاکا راغلی دی"زه دده جرات ته حيرانه شومه "څومره کلک سترګی دی" مور مې راغله اوراته يې وويل بختيار وايي "ته يوواړې زما خبره واوره بيا به دې نه په عذابوم" په کور کې مې هغه وخت ورورنه و که نه ددې خبرې هيڅ امکان نه و چې زه دې يو پردي سړي سره کښيناستلې وای،يو لوی څادر مې په سر کړو مخ مې نيم پټ کړو خو بختيار په کوټه کې داسې ناست و چې سترګې يې ځمکې ته نيولې وې. زه ده ته ښه ځير شومه سلام مې ورته وکړو ده هم هاغسې په ټيټو سترګو ځواب راکړو، بيا يې خبرې داسې پيل کړې لکه چې ماته کيسه کوي"څو کاله کيږي ستا دماما واده و سخت بارانونه شوي وو، سيندهم راختلی و" ما نه دخپل کشر ماما واده نه وهير،دکلي ټولو خلکو ته داواده په زړه وځکه دومره بارانونه شوي و چې خلکو دسوزلو لپاره لرګي نه لرل،له ښاره به يې پخه ډوډۍ راغوښتله بختيار وويل"په کوم ماښام چې تاسو دناوې کره نکريزې وړلې زه دلاريو اډې ته په پښو روان وم.

زما دلسم امتحانونه و، دلاريو په اډه کې دشپې به ځينې هلکان راټوليدل چې يوځای سبق ووايي.

(c) ketabton.com: The Digital Library
هغه وخت باران تم شوی و، تاسو ټولو جینکو دنکریزو تالوکه اخیستي و او دبرجومات په لاره دویالي سره رواني وی. یوې جینۍ ټمبل غږوو او تاسوټولو ورسره سندرې ویلې چې یوه مصرعه اوس هم زما په زړه ده ،"شمعې پرې سپرې دي جانانه". بختیار چې دا مصرعه وویله نو زه په خندا شومه خوځان مې ونیولو،دی یوه شیبه غلی و بیا یې وویل" یوه جینۍ په ختو کې وښویده نو تاسو ټولو په برچ وخاندل، تا دنکریزو پتنوس ترې رانیولی و او په دې کې دې نکریزې او مړې شمې سمولې راسمولې، بیا تا دیوې جینۍ نه اورلګیت واخیستو او مړې شمې دې بیرته بلې کړې. زه دویالي په بله غاړه یوې ونې لاندې ولاړ وم ستاسو ننداره مې کوله. کله چې تا دنکریزو په تال کې شمعې بلولې نو هغه وخت ما یوه دعا کړې وه چې"خدایه پاکه داجینۍ به ماته راکوې"دبختیار ددې خبرې په اورېدو زما وجود وریږدیدو،او له سترګو مې بې واره اوښکې رواني شوې.

دی ډېر په اخلاص راته لګیا و،خو ماته دنیکه بابا دبنګلې ښوونځی مخې ته ودرېدو،زما په ژوند کې اوس هم دغه کار و چې کول مې غوښتل ما ورته وویل" زه اوس د واده په هکله فکرهم نه کومه. زه په کلي کې ښوونځی پرانیستل غواړمه" بختیار په لومړي ځل سترګې اوچتې کړې او زما په لورې یې وکتل ،"که په ما اعتبار کوې نو زه درسره لوظ کوم چې دا ښوونځی به مونږ دواړه جوړو، زه دتعلیم په وزارت کې یو کس پیژنم چې راسره مرسته کولی شي. نابېره زما زړه په ټوپونو شو. تراوسه بختیار راته ماشوم ښکارېدو،خوددې خبرې په اورېدو راته احساس وشو چې زه خو ډېر قوي ملګری لرمه.

بختیار دخپله جیبه دمخملو یو وړوکی ډبې راوویستلو او په میز یې کیښودو.... بیا پاڅیدو او په تلوتلو کې یې وویل: "زه پر تا احسان نه کوم خودومره خبر یم چې ته زما لپاره یې او زه دې کوم" دی زمونږ له کوره ووتلو، زه هم هلته ناسته اومه دبختیار په خبرو زما دزړه. بورجلونه وخوځیدل، خبره نه شومه چې څه وختې مې موراغله او راسره کښیناسته،هغې دمخملو وړوکی ډبې له میزه را اخیستی و،او وروورو د دې سر یې پرانیستلو. په دې کې دسرو زرو یوه ساده چله (ګوټمه)ایښې وه، نه ورباندې غمی لګیدلی و او نه ورباندې کار شوی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نرسه

دبم چاودنه ډېره زوره وره وه،دښار په لوی روغتون کې هم ددې غږ واورېدل شو چې دپېښې له ځایه لس کیلو متره لیرې و. ددې روغتون مشر ډاکټر سمدلاسه ټولو ډاکټرانو او نرسانو ته امر وکړو چې اضافي کټونه دې تیار کړي. هغه مریضان چې ناروغي یې دومره سخته نه وه دکټونو نه ایسته کړی شول. ځینې په کې په خپله راپا څېدل او خپلو خپلوانو یې هغه کوله چې ژر تر ژره له روغتونه یې وباسي. دروغتون اېمبولانسونه په تیزۍ سره راویستل کیده، ددوی چلوونکو دغرمې ډوډۍ نه څکه هم نه وه کړې،غزال دوه نورې خوړلې وې او دنورو په شان یې زر ځان چمتو کړو چې دټپیانو مرسته وکړي. په لومړي اېمبولانس کې درې ماشومان و،شاهده ا و خلیل ور وړاندې شول،په بل کې دشپاړسو کالو یوهلک و،جامې یې شلېدلې او دپرهرونو نه یې وینې روانې وې،غزال ور وړاندې شوه،په اېمبولانس کې ورته اکسیجن ورکړل شوی و،او له خطره بهر ښکارېدو،داېمبولانس مرستندوی وویل: "ددوېمې درجې مریض دی"غزال پوهه شوه چې دوینې اړتیا وه. فیصل ته یې چیغه کړه او هغه ته یې د وینې د نمونې اخیستو وویل. د هلک د سر ټپ دومره ژور نه و،غزال دستانې په لاس کړې او ددې هلک دوجود دپرهرونو په لټه شوه، د هغه ټول وجود غوړ اوخېرن و،دجامو نه یې دپټرولو بوی تلو،غزال له ځانه سره فکر کاو چې دا به کوم مستري وي،په لړه شبه کې هغې دده له لینګو پتلون قیچي کړو هلته دسوځېدو نښې وې،په پوښتۍ کې یې یوه وړه ټوټه اوسپنه خښه وه چې غوښه یې څیرې کړې وه او وینې ترې روانې وې،غزال چې ټول پرهرونه ورله پټ کړل،نو ددمې لپاره یې ددیوال سره ډډه ولګوله،ډاکټر خالد چې له یو مریض بل ته روان و،ددوی په لورې ورغی،دهلک دپرهرونو په هکله یې غزال نه پوښتنه وکړه. که څه هم دهلک رنګ ژیړ بخن شوی و،خو غزال ته یې وویل:"وینې ته اړتیا نه لري ګلوکوز(سیرم) به ورته بس وي، بیا په تلو -تلو کې هلک ته یو نظر وکتل او ویې ویل:"وجود ورته پاک کړئ که نه دانفکشن خطر شته"غزال هم له دې خبرې وېرېده او په خپل مسلک کې یې هم له دې کاره بد راتلل، دبې هوښه مریضانو پاکول به هغې داسې ګڼله لکه چې غلا کوي یو انسان خبر نه وي او دوی...

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې په سپرټ کې مالوچ لامده کړل او لومړی یې دده خیرن لاسونه چې په تیلو او خاورو ککړ و پاک کړل،خواوشا یې کتل که څوک همکار ورته راشي نو دا مریض به ورته وسپاري،خو اوس نور ټپیان راوړل شوي و. یو چا دګلوکوز دخیجولو الات ورته راوړل او په منډه بل مریض ته یې مخه کړه. وخت کم و،غزال په تودو اوبو کې مالوچ او سفنج ایښي و او دهلک وجود یې زر زر پرې پاک کړو. بیا دګلوکوز دخیجولوپاره یې دهغه لاس راواړو او دیو راوتلي رګ دپاسه یې دستنې ځای په نښه کړو،د هلک لاس ورپیدو خو بیا ارامه شو،نابېره هغه سترګې وغړولې او غزال ته یې وکتل، په خیرن مخ د هغه سترګې عجیبه ځلا کوله. خو ډیر ژر بیا یې سترګې پټې کړې،دګلوکوز دکڅوړې نه یو-یو څاڅکی راتویدو او دهلک رګونو ته ورداخلېدو،غزال یوه تولیه پیدا کړه، په ګرمو اوبو کې یې لمده کړه او د هلک مخ یې ورباندې پاک کړو،خیري او وچې شوې وینې په تولیه کې جذبې شوي او دهلک دڅیرې زیږ بخنه څرمنه را څرګنده شوه. غزال داسې احساس وکړ لکه چې په یوه ښکلې هنداره پرتې دوړې پاکوي. دهغه هلک نسواري ګلګوټي ویښته لنډو،غزال تولیه یوواری بیا لمده کړه او دده سر یې پاک کړو. په وجود کې دا هلک دښلو کالو ایسېده،خو مخ یې لکه دڅوارلسو پنځلسو کالو ماشوم وۀ، نري-نري ویښته یې دنوي خرئیل شوې ږیرې غمازان و. په روغتون کې اوس دخلکو ګڼه هم زیاته شوې وه،دزخمیانو چغې،دښځو او ماشومانو ژړا،دنرسانو منډې ترړې او دامبولانسونو نه د راښکته شویو کسانو د ټرالیو دپایو غږونه یو عجیبه وحشت جوړ کړی وو.

غزال د هلک له کټه وخوځیده او یو بل ټپي ته ودرېده چې ساه یې لنډه لنډه کیده،هغه ته یې داکسیجن خولۍ پر پوزه کیښوده او چې ساه یې ارامه شوه نو دهغه دپرهرونو په لټه شوه. هغه کسان چې لږ زخمیان و ددرملنې نه وروسته کورونو ته ورواستول شول، دځینو خپلوان خبرشوي واو روغتون ته یې ځان رسولی و. دځینو نورو په جیبونو کې د پیژندګلوۍ پاڼې راوتلي و،او ددوی دکټونودپاسه په میخ شوو دړو یې نومونه هم لیکل شوي و، درې وارډونه پورا ډک وو. غزال نه پوهېده چې دڅومره کسانو وینې یې پاکې کړې وې،د هغې مغزو شمېره نه کوله دنورو پټیو داخیستو لپاره په برنډه کې روانه وه،

(c) ketabton.com: The Digital Library
چي نا ببره دتیلي ویژن دکیمرې سټرګه پرې برابره شوه. یو ژورنالست د خپل مایکروفون سره ورته راوړاندې شو،له دې یې څه وپوښتل خو غزال ورته رډ رډ کتل او هم هاغسې د داروګانو سټور ته ولاړه. یوه ټرالی دسامانونوسره یې په مخه کړه او دې لا نورو ټیپانوته ځان نه و رسولی چې ډاکټرخالد یې مخې ته راغی"دهغه ځوان حالت خراب دی ژر ورته اکسیجن ورکړه"،په روغتون کې اوس په لسګونو ځوانان داخل شوي وو،خوغزال پوهه شوه چې خالد کوم ځوان یادوي. هغې دسامان ټرالي فیصل ته وسپارله او په خپله یې دځوان کټ ته ځان ورورسوو، یوې نرسې دهغه لاس نه راوتلي دګلوکوز ستنه بېرته په رګ کې وروټومبله خو دهلک دخولې نه داسې غړونه راوتل ته به وایې چا یې مرۍ خپه کړېده، غزال په منډه داکیسجن خولۍ راواخیسته او دهغه پر پوزه یې کېښوده. ماښام مهال دغزال دنده ختمېده،خو نن دوی ته وویل شول چې دآرام په کوټه کې دې څو ساعته خوب وکړي او د شپې لپاره دې تازه دم شي،په سختو ټیپانو کې اوس درې تنه پاتې وو،یو کس داپریشن په مېز مړ شوی و، دوو نورو په لاره کې ساه ورکړې وه،یوچا غزال ته خبر ورکړو،خو هغه دومره ستړې وه چې دا ټولې خبرې ورته بې مانا ښکارېدې،په تیرو دوو کالو کې دهغې دمسلکي ژوند دا دوېیمه لویه پیښه وه او دتیرې پیښې په پرتله اوس یې اعصاب پرځای و. درې څلورساعته خوب یې نا ارامه و، دشپې نهه بجې غزال یو څه وخوړل او وارډ ته ولاړه. په دریو کې یو بل تن هم مړ و، ځوان هلک چې نوم یې چاته نه ومعلوم داکسیجن په خیمه کې پروت و. داسې ښکارېده چې په سر کې یې زخم جوړ دی خو دی یې هوښ ته نه پرېښودو دده پوښتنې ته تراوسه څوک نه وو راغلي،دغزال زړه را ډک شو،په دومره ووکې عمر کې خدای خبرچیرته یې مزدوري کوله،مور به یې خبره وي که نه، مور لري او که نه، پلار به یې چیرته وي، ورونه خویندې... هغې دځوان لاس ونیولو،یو څو شېبې ورته ناسته وه ډاکټر حمدي را ښکاره شو،دده نبضونه یې وکتل بیا یې داکسیجن دلیرې کولو امر وکړو،اکسیجن چې بند شو،نو هلک هم هاغسې ارامه ساه اخیسته،غزال ته یې وویل: "ته همدلته اوسه اوڅارنه یې کوه" غزال یوه تپایي راښکله او په هغې کښېناسته،دهلک مخ ته په ځیر وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

"چې نوم به يې څه وي"هغې دهلک لاس ته پام کړو، دګلوکوز ستنه ترلاسه په کې ټومبلې وه خو په کڅوړه کې نورڅه پاتې نه و. غزال ستنه او شنه پلاستيکي کينوله راوويستله ، هغه ځای چې شين شوی و يوه پټۍ يې پرې سليخ کړه، بيا يې ورو-ورو دده لاس ومښولو دهلک پرمخ يوڅه رنګ ښکاره شوی و،غزال وربانـدې غږ وکړو" ته زما خبرې اورې نوسترګې پرانيـزه"دهلـک بانـه وروړپيـدل ،او غـزال پوهـه شوه چې دی په هوش کې دی لږه شيبه نه وه تيره چې هغه وټوخيده غـزال دهغـه سر په خپلو لاسونو کې ونيولو داکسيجن دلـيږې کيـدو وروستـه کلـه-کلـه مريضان ټوخيـدل او ددې خـبرې نبـه وه چـې دی لـه خطـره بهـر دی غـزال پـرې بيـا غږ وکړو"سترګې پرانيزه"هلک ورو غونډې سترګې وغړولې غزال ورته موسکۍ شـوه تـه اوس جوړيې؟ نوم دې څه دی؟هلک څو شيبې غزال ته کتل نا ببره يې په سترګو کې وحشت راښکاره شو نږدې وه چې له کټه را پاڅيدلی وی خو غزال را ټينګ کړو. "ته په روغتون کې يې...."هلک خپل لاس ته وکتل بيايې خـوا شـا سـترګې واړولې،غـزال ورته وويل:"ته په چاودنه کې زخمي شوی وې"چاودنه...بم... هلک دشونډو لانـدې وويل بيا يې سترګې له اوبو ډکې شوې بل لاس يې په سترګو کېښودو اوغـزال وليـدل چې اوښکې دده پرانځو راواني وې،هغه نه پوهېده چې څه وکړي په دې کوټه کـې يوبل مريض اوس ويده وو، غزال دهلک لاس په خپـل لاس کـې ونيـولـو اوورتـه يـې وويل:"که څوک خپلوان دې وي چې خبر يـې کـړو"هلـک ناڅاپـه دغزال لاس کلـک ونيولواو غزال ته يې وويل: "زه وېرېږمه ...مامه پرېږده...دوکان ...ماسره په دوکان کې شفيق هم وو...دوکان...موټرونه ... يا خدايه ...اوس هغه بـه چيرتـه وي"دهغـه وجود په رېږدېدو شوغزال اوبـو تـه لاس کـړاو دده خـولې تـه يـې وړوکـی ګيلاس ونيولو، هلک يو دوه ګوټه وکړه اوبيـا پـه ټوخيـدو شـو،غزال دهغـه پـه تنـدي لاس کېښودو او ورله يې تسلي ورکړه بيا يې تـرې نـوم وپوښـتلو "ايمـان" غـزال پـه دړه د هغه نوم وليکلو د هغه په تندي يې دوجود دحرارت معلوموللپـاره يـو تـوره پټـۍ کېښوده، بيا يې يو څو جملې دراپور په توګه وليکلې او له ده يې پوښتنه وکـړه"تـه توان ته اړتيا لرې، زه درته ډوډۍ راغواړم" دايمان زړه ډوډۍ ته نه کيـدو خـو غـزال دومره په محبت ورسره خبرې کولې چې ده ورته په تندي لاس کېښودو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزال ډاکټرحمدي خبر کړو او د معاينې نه وروسته يوځلي بيا دايمان دکټ سره جوخته کيناسته او د ډوډۍ وړې-وړې مړۍ يې ورته په خوله کې ورکولې،ايمان اوس يوڅه دخبرو جوګه شوی و،دشونډو رنګ يې دتور نه ګلابي شوی وو،سترګی يې هم ځلېدې دډوډۍ نه وروسته ايمان ورسره ټوکه وکړه"سيګرټ څکلی شم"دغزال تندی تريو شو اونړېدې وه چې ورباندې په قهر شوې واې چې دايمان په سترګو کې يې شوخي وليده، او بيا يې وويل:"ته آرام ته اړتيا لری که څه شی دې په کار وي دکټ په سر کې زنګ لګيدلی دی دا ووهه." په راتلونکو څو ورځوکې غزال هره ورځ دايمان پوښتنه کوله،د هغه د سر اکسرې اخستل شوې وۀ اوپه کې هيڅ زخم نه ليدل کيدو، دبم دچاودنې خبرونه په ورځپاڼو کې چاپ شوي و، دايمان مرکه هم په کې وه. په عيني شاهدانو کې دی هم شامل وو، سياستدانانو خپلې-خپلې بيانيې ورکړې وې. غندنې شوې وې، پلټنې روانې وې، ايمان اوس ډېر ښه شوی و، دډاکټرانو نظر دا وچې په دوو ورځوکې به دی په خپلو پښو ودرېږي او دروغتون نه يې رخصت کړي، غزال به اوس دده کټ ته ډېره لږه راتله،سهار به يې ده نه حال وپوښتلو اوبيا به نورو مريضانو سره اخته وه. ايمان غوښتل چې دا دې زيات وخت ورسره وي او يوه ورځ چې غزال ته يې ګيله وکړه چې اوس يې پوښتنه نه کوي نو هغې ورته وويل: "ته اوس ښه شوی يې"زما ډيوټې دهغو مريضانو سره وې چې دمرګ خولې ته روان وي زه نرسه يمه دايمان لپاره ددې خبرې زغم ګران وو،خو په بله ورځ چې ډاکټر ورته د کورته دتللو اجازه ورکړه نو دی دغزال په لټه کې شو،غوښتل يې چې هغه خپل کور ته راوغواړي،ډوډۍ ورله وکړي،ملګرتيا يې وپالي.... خو د روغتون دځانګی (وارډ) دروازه کې يې قدم ونيولو ،مخامخ ديو پوخ عمر سړی په کټ پروت وو، ښايي دټريفيک کومه حادثه شوې وه بهر پوليس هم ولاړ و،غزال دهغه سړي لاس په خپل لاس کې نيولی و،دتندي نه يې ورته وينې پاکولې،سړی په هوښ کې وو. غزال ته يې په ډکو سترګو کتل،اوغزال په ډېر سکون ورسره ورو-ورو خبرې کولې،ايمان هم له هغه ځايه دخپل کورپه لورې روان شو،په غوږ کې يې دغزال خبره بيا-بيا اورېده"زه نرسه يمه.....زه دټولو په پرهرونو پټۍ ږدم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځواک

زه اوس هم حیران یم چې دورځپاڼو دګېډۍ دپاسه ایښې دنیمې روپۍ سیکه مې ولې را اوچته کړه،ځان رانه څو-څو وارې داپوښتنه وکړه چې ولې مې دا کار وکړو،خو هیڅ ځواب راسره نشته. اوس چې جیب ته لاس کړم نو داسیکه مې په ګوتو ولګې اوزه خپل لاس دومره په وارخطايئ له جیبه را وباسم ته به وایې کوم لړم چیچلې یم، اوس نیمه ورځ تېره ده، دچایو لپاره مې پیسې ملګري نه قرض کړې ځکه زماد وړو پیسو بټوه هم په دې جیب کې ایښې ده اوزه اوس دخپل جیب نه وېرېږم. نن سحر زه څومره خوشحاله اوارامه له کوره ووتلمه،د بس تمځې پورې مې په لاره ځان ته ویل چې ژوند ډېر ښه شی دی، دخدای پاک شکرونه مې ایستل چې زه روغ وجود لرم. د تمځې سره نږدې داخبارونو او مجلو یوه وړه هټۍ ده،زه هره ورځ له دې هټۍ ورځپاڼه اخلم، کله-کله داسې کیږي چې زه دپنځو یا لسو روپو نوټ هټۍ وال ته ورکړم او تر څو چې دی ماتې پیسې راکوي نورې سورلۍ بس ته ختلي وي،داسې خو چېرې نه وشوي چې بس رانه تللی وي،خو زه غواړم چې تر ټولو وړاندې ورته وخیژم ،دخپلې خوښې دکړکۍ سره نږدې سیټ کې کښینم،او تر دفتره ورځپاڼه ولولم، خو کله چې سورلۍ رانه وړاندې شي نو بیا دکښیناستو ښه ځایونه نورو نیولي وي، که قسمت مې ښه وي نو په وروستیو سیټونو کې یونیم ځای راته پاتې وي،که نه په ولاړې سفر کووم،او په ولاړې بیا ورځپاڼه نشم لوستې نو ددې ستونزې حل مې دا را ایستلی دی چې له کوره په جیب کې دورځپاڼې پوره پیسې وړم، هټۍ وال هم اوس خبر وي چې ما شمېرلې ماتې پیسې ورته په لاس کې نیولي وي. هغه چې ما له لیرې ووینې نو ورځپاڼه راته په لاس کې ونیسي،زهدهغه پر لاس پیسې ږدم او په بل لاس ترې ورځپاڼه اخلم. نن هم داسې وه خو یوه بله پیښه هم وشوه،دهغه مخې ته دورځپاڼو پر لوېې ګېډۍ دنیمې روپۍ سیکه چانه پاتې شوې وه، زه چې هټۍ ته نږدې شوم نو سمدلاسه مې ورباندې سترګې ولګیدې اوکله چې هټۍ وال زما پیسې په خپل حسابي دخل کې ورغورځولې نو ما دورځپاڼې دلاندې نه خپل لاس وروړاندې کړو،دا سیکه مې راواخیسته او ژر مې خپل دجیکټ جیب ته وغورځوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما دا کار دومره په چټکۍ وکړ چې اوس هم حیران یم چې دا څنګه وشول، زه عموماً ډېر سست یم او دژر فیصلې کولو توان نه لرم، په کور اودفتر کې هم نور راپورې خاندي چې زه دمعمولي خبرو لپاره هم ډېرسوچونه کووم، نو نن مې څرنګه دا سیکه راواخیسته، هټۍ وال راته دهره ورځ په شان خدای په امان هم وویل، خو ما ترې مخ ګرځولی و او د بس سټاپ په لور په ګړندي ګامونو روان شوم، زه هم دهغې شیبې راهیسې نا ارامه یم. په بس کې راته دخپلې خوښې سیټ غیړه خلاصه کړه،خو زه دهرې ورځې په شان خوشحاله نه وم ورځپاڼه مې کتله خو هیڅ نه پوهیدم چې څه په کې لیکل شوي دي، په دفتر کې مې ټوله ورځ واړوله خو نه یم خبرچې تراوسه مې څه کړي دي مشر ته مې څه ویلي دي، هیڅ مې نه یادېږي بس دجیکټ د جیب په تل کې ایښې سیکه راته بلا ګرځیدلې ده. یو وارې مې تکل وکړ چې یوځای کې یې خطاکړم، خو یونا لیدلی ځواک مې لاس وونیسۍ، دسهارراهیسې مې ځان ښوواري تسله کړی دی... داچې په ټوله دنیا کې د ورځې په میلینونو ډالرو غلاګانې کیږي، سیاست وال هره ورځ رشوت اخلي کورونه اوکارخانې جوړوي، زمونږ ددفتر مشر ښوواري په سرکاري ټیلې فون دخپلوملګرو سره خبرې کوي، دوکانداران ښومره غلاکوي، زمونږ کاکا څنګه دپلار په ځمکه خیټه اچولې ده... داهم غلاده...ماما تراوسه زما مورته دپلار دمیراث برخه نه ده ورکړې...او زه... زه دنیمې روپۍ په سیکه نا ارامه یم ...لعنت دې وي پرما ،خو زما وجود او زما روح لکه چې دې سیکې یرغمل نیولي وو،ما دخدای له خوا دومره دجرم احساس نه کاوو، خبر یم چې هغه ډېر لوی او بښونکی رب دی، زه هټۍ وال ته هم دګناه احساس نه کووم، هغه خبر دی چې زه ډېر ایمانداره یم، یوځل یې په تادۍ کې راته زیاتې پیسې بیرته راکړې وې، ما په بله ورځ ورته وسپارلې اودی دومره خوشحاله شو چې دیوې نوې مجلې نوې ګڼه یې مفته راکړه، دی زما ډېراحترام کوي. خو زه نن خپل ځان ته عجیبه ښیسدم ،ځان راته وایي"ښه نوټول عمر دې یوه بله څیره په مخ لګولې وه....تاهم دنورو په شان نن اصلي څیره راته ښکاره کړه"زه ځان ته په قهر شوم"ټوله دنیا همدغسې ده...دیوې سیکې هیڅ ارزښت نشته دی ما مه په عذابوه"

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا کورته دتللو لپاره چې په بس کې کښیناستم نو ځان راته پټ-پټ خاندل، په مایې ملنډې وهلې، "ښه نو دا دومره موده دې څوک غولول لکه چې په یوه ډرامه کې دې خپل رول لوبوو که څنګه؟"ما سترګې پټې کړې اوځان ته مې وویل: "نارمل انسان تل غلطي کوي...بس اشتباه مې وکړه...بیا به داسې نه کووم"ځان مې غلی شو خو بیا یې لکه دښامار سر راپورته کړو"داپیسې ستا نه وې"ما ورسره استدلال وکړو"دا دهتې وال پیسې هم نه دي....یو بل چانه پاتې شوې وې اوس به ددې سیکې خاوند پسې چېرته ګرځم؟ دا نا شونې ده"ځان مې په قهر وویل:"ښه نو اوس داجواز غواړې که تاته دا چانس پیدا شي نو هره ورځ به دا کار کوې، په دې سیکې ستا څه حق دی؟" "حق... زه ناراضه شوم" حق مې په دې دی چې زه دهتې وال نه هره ورځ، ورځپاڼه اخلم "...ځان وخاندل" ښه نور" داچې زه هره ورځ کار کووم ...تراوسه مې په چا ظلم نه دی کړی... بله دا چې... ما دخپل ځان په هکله څه ویل خوبس ودرېدو او زما ځای رارسېدلی وو، زه دبس نه ورښکته شوم،دسړک نه پورې غاړې ته چې تېرشوم نو د ورځپاڼې هټۍ رانه څو ګامه لېرې وه، په دې وخت کې به دښوونځي هلکان یا بې کاره ځوانان دهتې خوا اوشا دلرګي په تختو ایښي رنګارنګ مجلو ته تاویدل را تاویدل، هټۍ وال به دلرګي په یو تش صندق ناست او چای به یې څښلې. زه دهټۍ مخې ته ودرېدم نو دی ژر را اوچت شو راته یې دچایو ست وکړ،خو ما ورته په انکار سر وخوځاو،دده شاته دلرګي په یو شیلف دسیګرټو قوتۍ،دبسکټو او کاغذي رومالونوړې پیکټې ایښې وې،ما دکاغذي رومالونو وړوکی پیکټ ته اشاره وکړه، ده مخ واړوو،نو ما دجیکټ دجیب نه هغه سیکه را وویستله او ډېر په چټکۍ مې ورځپاڼو په ګېډۍ کې کېښوده "شل پیسې"هغه وویل ما دخپلې بټوې نه پیسې راوویستلې هغه ته مې په لاس کې ورکړې،دروما‌ل پیکټ مې ترې راواخیستو او دکور په لورې روان شوم زما دننه خاموشي ده، بهرهم چپه چوپتیا ده، زه یواځې دخپلو پښو ښکالو اورم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دژبې خرپ

نن دبرتانیا په ټولو لویو وړو ورځپاڼوکې زما فوټو چاپ شوی دی،ما سره ملکه ولاړه ده، هغه ماته خاندې او زما سترګې دهغې نرۍ شونډو ته دي چې شوخه سرخي يې پرې وهلې ده، دعکس سره داسې جمله لیکلې ده، "ملکه دکوین میرې روغتون دایکسرې دیو پرمختللي سیستم دپرانیستې په موقعه دیو ایشیا یې کارکونکي سره"ځینو ورځپاڼودا عکس په دویم مخ کې چاپ کړی دی ځینو یې په وروستی مخ، ځکه چې دنن لوی خبردترکیې هغه زلزله ده چې دوه زره کسان په کې مړه شوي دي.

زما میرمنې نن دغرمې هغه وخت په ورځپاڼو کې زما عکس ولیدو چې د ورځې سودا لپاره زمونږ کور ته نږدې دوکانونو ته ولاړه، هغې د سودا پر ځای ټولې ورځپاڼې وار په وار لیدې اوهغه ټولې يې کور ته راوړې چې دا عکس په کې چاپ شوی و،بیا يې راته دکار ځای ته ټیلیفون وکړو او وويل چې هغې ټول دوستان او دپیژندګلوې خلک خبر کړي دي چې ورځپاڼه وګوري.

زه خبروم چې هغې به لومړی ټیلیفون خان اغا ته کړی وي،دهغه ښځه زما دمیرمنې سیاله وه، په هره موقعه به يې دخپلو لویو-لویو شتمنو ملګرو،دهغوی دکورونو دباغونو دصوفو اولوښو په صفتونو زما ماغزه او دښځې زړه خوړلې وو...

اوس زما ښځې له خدای موقعه په لاس ورکړې وه،په کوین میرې روغتون کې زما پنځه کاله کېږي چې دکمپيوټر انجینر په توګه کار کووم،زما له کاره ټول خوشحاله دي،یو کال کېږي چې یوې امریکایي کمپنۍ دایکسرې نوی ماشین جوړ کړی وچې دیو کمپیوټر سره تړلی واودبټن په یوکلیک (کیکاږلو) دهډوکي د هر اړخ عکس اخلې. ددې مشین دکار په هکله پنځو کسانو ته تربیه ورکړې شوې وه،چې یو په کې زه اوم،په تېرو څو میاشتو کې مونږ ددې ماشین د رارسېدو سره ددې د لګولو امتحاني دوره کې بوخت وو . تېره میاشت خبر شوم چې ملکه به دروغتون ددې برخې لیدو ته راځي او مونږ به ورته ددې ماشین ښېګڼې ښایو،دملکې دراتګ دخبر سره په خلکو کې جوش پیدا شو،

(c) ketabton.com: The Digital Library
یوه ورځ مې ولیدل چې په هره برنده کې دلرګینو دروازو په بیخ کې لګیدلي دپیتلو پټۍ پالش کېدې،بهر په هر چمن کې دهر یو بوټي سره یو باغبان لیدل کیدو، ځینې کوټي رنګ شوي ، دکړکیو دشیشو پاکوونکي به هره ورځ راروان وو، دروغتون چار چاپیره دوړوکي دیوال دپاسه لګېدلي اوسپنیزې جنګلې په تور رنګ رنګ کیدې، او ددې لوی دروازې په هر مخ طلایي ټکي په تور مرمر کې برېښیدل. یوه ورځ دروغتون مشر چې ما چیرې نه و لیدلی زمونږ خانګې ته راغی، دټولو سره یې ښه په خندا خبرې وکړې. زمونږه مشره هم ورسره وه... راته یې وویل چې ملکه به دروغتون کومو برخو ته ورځي اوداچې دهغې دراتللو نه یوه ورځ وړاندې به مونږ ټمرین کاوو، په هاغه ورځ لس دولس سړي چې یوشان تورې جامې یې په غاړه وې اوکړه وړه یې دپولیسو وو راغلل،زمونږ مشره دیو څو تنو سره را ښکاره شوه مونږ په خپل -خپل ځای ولاړ وو،زه دنوي ماشین سره اوم او زما کار دا و چې کله راته اشاره وشي نو زه یوی ټېنه کېکاږم،ګومان مې نه و چې ددې دومره لوی ماشین تر شا زه به چاته ښکاره شوی وای، زمونږ مشرې دملکې په شان یوڅو قدمه اخوا دېخوا واخیستل،یو څو تنو سره یې په نرمه لهجه خبرې وکړې او یو تن سره د لاس روغبړ وکړو، په هغو دولسو کسانو کې یو تن خپلې ګړۍ ته وکتل او ویې ویل بس دی اوس وړاندې ځو دوی ټول ووتل مونږ بیرته خپل اصل حالت ته راغلو. زه دروغتون په لومړي پوړ کې جوړریسټورانټ ته ولاړم او په خپل ځای کښېناستم،له دې ځایه بهر چمن ښکارېدو،دریستورانټ زیاتره کارکونکي ما پیژندل په دوی کې کترین هم وه،چې زما سخته دښمنه وه، دا د پنځوسو کالو یوه بوډۍ وه چې سخته متعصبه انګرېزه وه. یوواري ما ډوډۍ خوړله نو دې زما مخې نه وړه ګلدانۍ اوچته کړه او په بل میز یې کیښوده چې یو سپین پوستي سړی او ښځه پرې نا ست وو، بل واري دډوډۍ پاتې پیسې ماته په لاس کې دراکولو پر ځای راته دلرګي پر تښته کیښودې. ما ددې مشر ته شکایت کړی و،نو ځکه ددې له ما بد راتلل. زمونږ تر منځ یو خاموش سوړ جنګ روان وچې لږ خلک ترې خبر وو، هغې به کله -کله نورو خلکو سره په خبرو کې غږ راپورته کړو او بیا به یې ورو غونډې وویل"زمونږ وطن یې مردار کړی دی"

(c) ketabton.com: The Digital Library

دميزونو دپاکولو پر وخت به يې دشونډو دلاندې يو څه وويل او ماته به يې وکتل، هر څومره وخت چې به ما په ريسټورانټ کې تېرو او هغه به شاواوخوا ګرځېده نو زه به نا ارامه وم ، يو څو همکارانو ته مې دزړه خبره وکړه خو دوی پرې ځان واچوو، ځينو راته وويل: "پروا يې مه لره"نن هم هغې دملکې دراتګ خبره کوله او دنور کله په شان زماځنګ ته دتېرېدو پر وخت يې وروغونډې وويل:"شکر دی چې مونږ ملکه لرو" ما په زړه کې وخندل چې ټوله دنيا په کوم مخ روانه ده او دا بوډۍ په داسې شاهي کورنۍ نا زېږي چې په خپله ددې هيواد دورځپاڼولخوا په ورځ کې يوځلې خو بې عزته کيږي خيرزما يې څه......زه چې ماښام کورته تلمه نومشرې راته يادونه وکړه چې صبا ته به نکټايي تړې ،بس دلته "زما يې څه"احساس رانه ولاړو، زما دنيکټايي نه بد راځي،خو هغه دچا خبره "حکم حاکم مرګ مفاجات" سحر چې دتک سپين کميس سره مې سره نيکټايي وتړله چې ميرمنې مې دکباړ نه راته همدې بدې ورځې لپاره راوړې وه،دسحر نهه بجې روغتون ته ورسيدم نو په ټولو دروازو پوليس والا ولاړ وو، ګاډي تالاشي کيدل دډاکټرانو او نرسانو شناختي کارټونه بيا-بيا کتل کيده ،جامه تالاشي هم روانه وه دننه دوو کسانو دروغتون کارکونو ته ژېړ کاغذي سټيکرې په جامو لګولې چې له نورو وپيژندل شي، په خپلې ځانګې کې مې وليدل چې ټول داسې جوړ او تيار راغلی وو ته به وايي چې واده دی، زمونږ مشرې دومره داوچتو پوندو بوټان په پښو کړې و چې په کې ګرځيدلې نه شوه مونږ ته يې وويل چې"عادي کار وکړئ دملکې لپاره دڅه خاص تردد ضرورت نشته" خو په خپله دهغې دتندي ګونجې ددريو پر ځای دولس شوې وې. پوره په لسو بجو دملکې موټر دروغتون په لويه دروازه رادننه شو،اولکه څنګه چې يو ورځ وړاندې مونږ لېدلې وو د لسو دولسو سړو يوه ډله اخوا دېخوا ودرېده، شل تنه کيمرې سره دټيلي ويژن د فبلم جوړونکي هم تيار ولاړ وو، يو څو دننه په لږه فاصله ورو-ورو ورسره خوځيدل داسې لکه چې دمچانو يوه جوپه خوځيږي. په ټاکل شوی وخت ملکه زمونږ شعبې ته راغله،دټولو پيژندګلوي ورسره وشوه، ماته اشاره وشوه نو دايکسرې دماشين بټن ته مې زور ورکړو، يومريض مو دوړاندې نه تيار ودرولی و،

(c) ketabton.com: The Digital Library
نږدې وه چې ملکه بلې کوټې ته بیول شوې وای چې په کمپیوټر دغه مریض هډوکي ووینې خو ناڅاپه ملکه وړاندې شوه او له ما سره یې خبرې پیل کړې،په دې وخت کې دڅو کیمرو رڼاګانې پر ما او پر هغې لکه د تالندې ګوزارونه وکړل، زما نه یادېږي چې ملکه څه پوښتنه کوله اوما ورته څه ځوابونه ورکول، دا هر څه یوه لحظه وو، بیا چې په ځان پوهیدم نوهر څه خلاص وو، ملکه بلې کوټې ته تللې وه او زه حیران په خپل ځای ولاړ وم. ملکې تقریبا په روغتون کې نیم ساعت تیر کړو،او دهغې موټر له لوی تور اوسپینزې دروازې ووتلو نو ترډېره وخته خلکو په وړو-وړو ډلو کې له یو بل سره خبرې کولې، مونږ په خپله شعبه کې دهغو مریضانو داېکسرې په اخیستو کار پیل کړ چې راته په انتظار ناست و او تر مازدیګره اخته و. نن هم له سهاره مونږ په کاربوخت و،خو هغو خلکو چې په ورځپاڼوکې یې زما تصویر لیدلی وو راته به یې مبارکي وویله یابه راته موسکی شول چې مونږ دې پیژنو. زه نن هم دنور کله په شان دچایو لپاره ریسټورانټ ته ولاړم او چې په خپل ځای کښېناستم نو شاواوخوا مې وکتل هغه زړه کاترینا نه ښکارېده، زه لږ خفه غوندې شوم... چې هغې زما عکس لیدلی دی که نه ...کېدای شي لیدلی وي او بد وربانډې لګیدلی وي اوپه همدې خبره ځان راته نه ښکاره کوي، داخبره چې مې په زړه شوه نو خوشحاله شوم..."اخر مې دې بوډۍ ته ماتې ورکړه....اوس به راسره په سمه خوله خبره کوي... زما زړه ډاډه شو،ددې څو کلونو داعصابي فشار نتیجه زما په بریالیتوب راوتلې وه. دریسټورانټ په څو میزونوکې ورځپاڼې ایښې وې او زما دبري اعلان وو. ما چای خلاصې کړې او له ریسټوانټ نه چې ووتلمه نو کاترین مې ولېده دهغې په لاس کې دپیالو ډک یو پتنوس وو،زما زړه ودرزېدو ،فکر مې وکړو دا به په شرم سره خپله لاره ونیسي ... ښایي له ماسره هیڅ خبره ونکړي...ښایي له ما بښنه وغواړي... ښایي...خو هغه په خپل ځای ودرېده، راته یې ډېر په عجیبه سترګو وکتل،داسې لکه چې پرما رحم کوي...داسې چې یو تربور بل ته دحج مبارکي وایي...دهغې لهجه داسې وه لکه دتیرې چړې یو خرپ... چې زما زړه کې یې ووهلو... راته یې وویل: "څنګه ...زمونږ ملکه دې خوښه شوه" هغې د "زمونږ" ټکي ته دومره زور ورکړو چې تاو یې زما له غوږونو نه ووتلو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يواځې شيبې

نرگس دتیرو څو ورځود باران له کبله په کور کې وه،هغې سره دخوړو تازه شیان په خلاصېدو وو،او نن خو ورکره مېلمه هم راتلو،نور کله به یې لونو ورته سودا راوړه، مشره لور خو به یې دهرې شنبې په ورځ داولادونو او خاوند سره راتله نورو خپل-خپل ورځ ټاکلې وه. د نرگس دکوندېتون کال پوره شوی و، تیر کال هم په دې ورځو کې جانباز ناڅاپي مرگ ترې جدا کړو او ددوی ددېرشو کالو دیوځای ژوند مزی یې پرې کړې. نرگس په پردېس کې پنځه اولادونه لوی کړي وو،څلور لونه یې دخپل-خپل کور وې،یو زوی یې لره چې د واده نه وروسته ورسره څو میاشتې پاتې شو،خو بیا ترې بېل شو،په دې ملکونو کې یو کور دیوې کورنۍ لپاره بس گڼل کیږي دخاوند تر ژونده نرگس ډاډه وه چې خپل فرض یې پر ځای کړی و،جانباز به دشپې ټیکسي چلوله او دورځې چې به یې خوب پوره شو نو دنرگس دلاس رنگا رنگ خواړه به یې خوړل،خو اوس دا یواځې پاتې وه، هغې کوټ په غاړه کړو دکور کونجیانې او دماتو پیسو بټوه یې په جیب کې کیښوده او بهر راووتله،په کوڅه کې یوې وړې جینۍ خپل ګلابیبایسیکل چلوو، لږ وراخوا دوو ښځو دخپل کور دروازې پرانیستې او په خبرو اخته وې، د نرگس په لیدو یې ورته لاس وروخوځاوو،هغې هم دسر په اشاره ورته ځواب ووایو. دوکانونه دکوڅې په سر کې په لوی سړک جوړ وو، نرگس ددې دوکانداران پیژندل،دځینو اولادونو ددې دبچو سره په ښوونځي کې سبق ویلی وو،اوس دوی هم ځوانان و،هغې دیوڅو دوکانونونه سودا وکړه ټولو ترې حال احوال وپوښتلو او د زړې زړه ډاډه شو، د تیرو څو ورځو د یواځې توب احساس یې ورک شوی و،هغې ټول عمر دخاوند او دالادونو په خدمت کې تیر کړی و ،ژبه یې ماته کوډه زده کړې وه او نه دکور نه بهر ددنیا په معاملو پوهیده،اوس هم دې دهرې خبرې لپاره مشرې لور ته ټیلي فون کوو، بیا هغې ورته کارونه سمول، دجانباز دمړینې نه وروسته یوه-یوه لور به ورکره پاتې کیده زوی به یې هم لیدو،بیا ورو-ورو ددوی راتگ کم شو په ټیلي فون به خبرې کیدې، نرگس به دزوی نه مروره وه چې هغه یې پوښتنه نه کوي، خو شهباز دښار په بل سرکې اوسیده ،

(c) ketabton.com: The Digital Library
هغه په دوو ځایونو کې کار کاوو او نه یې غوښتل چې درخصتۍ په ورځ بیا په سړک روان وي، نرگس به ماښام مهال ډېره زوروېده، جانباز به راډیو ډېره اورېده او کله چې نرگس به ډېره خفه شوه نو دراډیو اوټیلي وېژن غږونه به یې لوړکړل، بیا به یې په چیغو-چیغو وژړل، یوه ورځ مشرۍ لور ورته وویل:"مورې د ژبې یا دکومې بلې زده کړې لپاره په کورس کې ځان داخل کړه،خو نرگس ورته وویل: "اوس په دې سپین سر به زه څه زده کووم" بلې لور ورته دکار وویلو نو دا په فکرونو کې ډوبه شوه، دېرش کاله پخوا هغې یو دوکان کې څو میاشتې کارکړی و خو یوه ورځ چې یوې سپین پوستې وربانډې وتوکل دې جانباز ته کیسه وکړه اوهغه وربانډې کار بندکړو، نرگس پرې ډېره گرانه وه او په دې خبره هغه سخت قهرېدلی وهٔ، بلې لور ورته ویل چې دکور یوه کوټه دې په کرایه ورکړې چې یو څوک دې ورسره وي،خبره رښتیا هم وه دنرگس کور ډېر لوی و، څلور کوټې دخوب وي، یوه دناستې او بله دډوډۍ کوټه وه، بره او ښکته په کې غسل خاني جوړې وې، په دې هیوادکې ډېرو خلکو کوټې په کرایه ورکولې، خو نرگس به ویل کوټه هلک ته څنگه په کرایه ورکړم دی به وځي ننوځي لوښي به راته ناولي کوي، انجلۍ که وي هغه به ملگری لري څوک به یې منع کوي چې دشپې دې بهرنه ګرځي، دهغې کشره لور ډېره ژبه وره وه یوه ورځ چې مور ترې گېله وکړه نو ورته په وینا شوه، "تا څنګه په دې وطن کې عمر تیرکړی دی نه دې ژبه زده کړه نه دې کوم کار وکړ، ان تر دې چې موټر قدرله هم نشې چلولی چې بهر وگرځې...ستا علاج دادی چې ته بیرته خپل کلي کې ژوند وکړې هلته دخدمت او دخبرو لپاره به ډېر خلک پیدا کړې" زرې په هغه شپه لور ته څه ونه ویل خو دشپې یې دومره وژړل چې بالښت یې لوند شو خدای ته یې هم دغه زارۍ کولې چې ما هم واخله. ورځې په میاشتو بدلې شوې او نرگس ورو-ورو دخپل یواځې ژوند سره عادت پیداکړو،کله -کله به دجانباز نږدې ملگرو ترېنه په ټیلیفون کې حال احوال اخیستو په دې کې اشرف هم شامل و،دجانباز په ژوندانه اشرف به ددوی کور ته ډېر راتلو،دهغه په کور کې څوک نه وو، ښځه یې پخوا مړه وه او دوو زامنو یې دپلار پوښتنه نه کوله ،جانباز به دهغه ډېر خیال ساتلو،

(c) ketabton.com: The Digital Library
نرگس ته به یې ویل ده ته وطني شیان ښخوه چې دیواځې توب احساس ونه کړي.
هم دا وه چې کله به داشرف دراتلو ورځ وه نو نرگس به ورله کله سابه کله کباب کله دجوارو ډوډۍ کله پراټې او حلوه پخول. دجانباز دمړینې نه وروسته اشرف به یواځې هغه وخت ددې کور ته راتلو چې دنرگس په اولادونو کې به څوک ورکره راغلی و،خو نن اشرف راتلو او په کور کې نور هیڅوک نه وو،په دې ورځ به تل دهغې درېیمه لور سیلۍ راتله، خونن هغې سحر ورته په ټیلیفون کې ویلي و چې دا زکام شوې ده اوډاکټر ورته دارام کولو مشوره ورکړې ده، نرگس به داولادونو په تکلیف ډېره زهیره شوه، سیلۍ ته یې وویل چې ارام دې وکړي بیا دغرمې یې پام شو چې اشرف هم راتلو دا یو څه نا ارامه شوه،بل هیڅوک په کور کې نه وو،که څه هم اشرف ددې دکورنۍ دغړي په شان و،خو هغې ته یوه عجیبه احساس وشو،که څوک خبرشول دا دیو پردي سړي سره په کور کې یواځې وه نو بیا...یو وارې ټیلي فون ته ولاړه چې اشرف ته ووایي چې مه راځه، خو بیا ودرېده دماښام او دیواځیتوب داحساس سره هغه وېرېده، هغه دیوې اونۍ راهیسې په کور کې یواځې وه، درې ورځې کیدې چې هغې هېڅ نه وو پخ کړي، په یخچال کې یې دتېرو څوورځو پاتې ډوډۍ گرموله او خوړله. اوس هغې کور پاک کړی و او چې سودا یې راوړه نو سمدلاسه یې پخلی پیل کړه،داشرف به سموسې خوښېدې هغې نن سموسې جوړې کړې، ورسره کوفتې وریژې بینډۍ هم وې، دپخلي پر وخت به نرگس ډېره خوشحاله وه په تیره بیا دمیلمنو لپاره چې به یې پخلي کاوو، په داسې وخت کې به جانبازهم د دی سره په پخلي کې لاس کوو ،ترکاري به یې ورته پاکوله او پرېکوله، دکبابو لپاره به یې ورته غوښه اخته کوله. دکله راهیسې چې ددوی ټول اولادونه له دوی څخه بیل شوي وو،نرگس او جانباز یو بل ته ډېر نږدې شوي وو،او هم په دې خبره به د هغی زړه ارې ارې شو چې هغې دجانباز سره دژوند ښې شیبې ډېری ناوخته وموندلې،هغه دپخلي نه وزگاره شوه نو دمازدیگر لمونځ یې وکړو. اشرف چې ماښام راورسیدو نو نرگس ایله دخپلې مشرې لور سره په ټیلي فون خبرې خلاصې کړې وې،هغې ته ویلي و چې اشرف به راځي او دی به په کور کې یواځې وي،خو لور یې یواځې دومره ورته وویل چې کاکا ته مې سلام ووایه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنرگس زړه ډاډه شو،هغه کوم غلط کار نه کوي،نرگس یو څو شیبې داشرف سر کښیناسته، بیا یې دډوډۍ تابیا وکړه، اودواړو په گډه وخوړه،دوی زیات وخت د نرگس داولادونو په هکله خبرې کولې، اشرف په خپل دوکان او په هغې کې کارکونکو څوتنو ځوانانو کیسې کولې او نرگس ډېره موده وروسته څوواړې دهغه په خبرو وخندل، د هغې پام نه و،او چې اشرف خپل لاسي گړۍ ته وکتل نو د نرگس سترگې هم دیوالي ساعت ته په ځیرشوې، د شپې ۱۱ بجې وې هغه حیرانه شوه نن څنگه دماښام هغه سپیره وخت په دې غم نه شو. اشرف په تلو کې ترینه پوښتنه وکړه که څه کار یې بند وي نو دی به ورته وکړي،نرگس ترینه مننه وکړه او دی ولاړو،له دې وروسته به اشرف کله-کله ماښام د دی کورته راتلو اوڅوساعته به یې ورسره خبرې وکړې،داشرف په وینا نرگس دکور سره نږدې دخشکه شویځ په دوکان کې دوه ورځې کار پیل کړ،هغې پیسوته دومره اړتیا نلرله څومره چې ځان مصروفه کولو ته لېواله وه. دوه میاشتې همدغسې واوړېدې او یوه ورځ نرگس احساس وکړو چې هغې خپل زوی شهباز دډېرې مودې نه-نه دی لیدلی،که څه هم دې به ورسره په ټیلیفون خبرې کولې،خودالومړی ځل وچې نرگس د شهباز دکمي احساس و نه کړو،اشرف تر ډېره حده ددې دکور درانه کارونه ورته کړي وو. په یوغسل خانه کې دنل اوبه څڅیدې هغه یې ورته په خپله جوړ کړی وو،دموټر دگراج مخې ته لویه ونه یې ورله پرې کړې وه،دجانباز دزوړ موټردخرڅولوتابیا یې ورله کړې وه، خو ددې ټولو نه علاوه نرگس داشرف سره دخپلو معمولي ستونزو په هکله غږېده، داسې خبرې چې اولادونو به یې ورپورې ملنډې وهلې،او دې به د وېرې ورسره نشوئ کولې. هغې اوس په ځان یو څه اعتماد پیداکړی و داشرف په خبرو به یې زړه ته ډاډ وموندلو اوځان به یې یواځې نه احساسوو. یوه شپه چې دهغې مشره لور ورکره راغله نو په مورکې یې یوه څه بدلون ولیدو، نرگس به عموماً ساده خړې جامې اغوستې،د وېښتو کلکه کوڅۍ اوغټ څادر په سر...دجانباز دمړینې نه وروسته هغې رنگین لباس نه و اغوستی،خو نن د هغی اسماني رنگه وریښمینې جامې په غاړه وې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

دڅادر په ځای دشیفون لوپټه یي په سر وه اوچې لور ته ورنږدې شوه نو دجامو نه یې دهغه مخصوص عطرو خوشبویي راپورته شو چې جانباز بـه ورلـه راوړو، نـرگس دملسو په خبرو خندل او څو وارې یې لور هم په غېږه کې ونیوله. د مور دا بـدلون دهغې دټولو اولادونولپاره حیرانونکی و، دوه لوڼې یې خوشحاله وې، نـورو بیغـوري څرګنده کړه، او په هغه ورځ چې شهباز له ډېرې مودې وروسـته خپلـه مـور ولیـده نوتندی یې تریو ونیولو، هغه خبر و چې اشرف ددوی کـور تـه ډېـر تلـو راتلـو څکـه نرگس به خپلو ټولواولادونو ته دهغه دراتګ خبره کوله.خو په خپل مـور کـې یـې دا بدلون خوښ نشو، داخلک به څه وایي دهغه په زړه کې وګرځیده ،خـو بیـا دښـځې په وړاندې یې مورته څه ونه ویل. شهباز چې دورځې دتیرېدو وروسته دکور په لـور روان شو نو ښځې یې لومړۍ خبره همدا وکـړه"مـورنن ډېـر فیشـن کـړی و"شـهباز دقهر نه هېڅ ونه ویل خو بس خپلې شونډې یې وچیچلې او دموټر رفتار یې نورهم تیزکړو. هغه ماښام نرگس دټیلیفون غوږۍ نیولی وه او پـه بـل سر کـې یـې دخپـل زوی ویناګانې اورېدې"ته اوس مونږه شرموې،خپل عمر ته وګوره... دا زما خسرګنۍ به څه وایي دا خلک به څه وایي..."او بیا شهباز چې داشرف نوم واخیستو نو نـرگس دسر نه تر پښو ولړزېده"مونږ خو داشرف کا کـا ډېـراحترام کـاوو دی دومـره پریـوتی انسـان دی..."نـرگس هـیڅ ونـه ویـل بـس ورو غونـډې یـې غـوږۍ بیرتـه کېښـوده اومخامخ لګیدلې هندارې ته ځیر شوه. په بله ورځ دهغې لور سیلۍ ورکـره راغلـه نو نرگس دکور دروازه ورته پرانیسته، دهغې ټول وجـود پـه خـړو جـامو کـې پـټ و اوپه سر یې تور څادرکلک تاو کړی و، دهغې په شونډو یوه سـتړې موسـکا راښـکاره او بیا ورکه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیمګړې کیسه

په کوڅه کې دجوارو دنينو خرڅونکي غږ را پورته شو"پـولۍ واخلئ پـولۍ... دکـور ماشومانو لويې دروازې ته منډې کړې،هغه هم له ځايه را پاڅيده ،دڅادر د پيڅکي پورې تړلې پيسې يې پرانيستې او دخپل دروند وجود سره دکوڅې پـه لـورې روانـه شوه، لږه شيبه وړاندې هغې پتاسې خوړلې وې چې وربنداري يې دچا دکوژدنې نـه ورته راوړې وې،او دهغـې نـه هـم وړانـدې هغـې دوه ی خـوړلې وه ،دوه ی نـه وړاندې يې ګندېرې ژولې وی او دګندېرو ضرورت ورته ځکه پيدا شوی و چې ډېـره مالګينه غوښه يې خوړلې وه. دهغې په ژوند کې دوه کاره وو، يو ټوله ورځ خـواړه او بله په کټ به پريوته او سترګې چې به يې پټې کړې نـو ځـان بـه يـې دناوې پـه حيث ليدلو، دهغې په زړه کې بس يو ارمان و،واده...واده او واده...

دپيغلتوب په درشل کې به يې شپه او ورځ دا خوبونه ليدل چې ډېر ژر به يې څوک وغواړې. هغه په دې غم کې نه وه چې سړی به څنګه وي کار به څـه کـوي ځـوان به وي که زوړ... بس هم په دې تصور دهغې وړه دنيا اباده وه،ځکه خو يـې سـبق هم پوره نه کړو ددې نه مشرې دوه خويندې چې واده شـوې،نو هـر چـا بـه ددې د راتلونکي پـه هکلـه خبرې کولې،بيـا دهغـې ورونـو هـم ودونـه وکړل،پـه کـور کـې ماشومان وزېږېدل ددې مور پلار زاړه شول،مور يې دپخلن کار نـه شـو کـولی، ځکـه خو دې د اخلې پخلي کار پـه خپـل لاس کـې واخيسـتو او هـم ددې ورځـې نـه ددې ولوږه هم زياته شوه، د دوډۍ نه وروسته چې به دې دسترخوان راټولـوو نـو پـاتې شيان به يې هم خوړل بيا به هم دې ته خپله خيټه تشـه ښـکارېده،دکوڅې نـه يـو پلورونکي به نه شو تېرېدای دهغې دکور مخې تـه يـې دخـوراک دشيانو دخرڅولـو لپاره ضرور ناره وهله،"وړې دي وړې ... دجوارو نينې ګندېرې...نان خطايي...کيـک يوه ورځ ورته وربنداري په ټوکو کې وويـل: "خېټـه ده کـه ژرنـده...هـدو ودرېږې نه...خو دې به دهيڅا پروا نه کوله...بس خواړه وو چې ددې خيټـې تـه ورلويـدل، ددې وزن اوس دومره زيات شوی و چې په ګرځيدوبه يې ساه ښکته پورته شوه، په پونړو به نه شوه ختلې، يو کار به يې وکړو نو بې حاله به ناسـته وه، پـه دې ځوانـه ځوانۍ کې خلکو ورباندې رنګارنګ نومونه ايښې وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library
ډومبکۍ،مېښه....پنډه شاببو....چاتۍ.... دهغې مور ټولو خپلو خپلوانو ته ویلي و چې که څوک زما لور وکړي نو زه به ورته خپلې ټولې ګانې ورکومه،خو هلکانو به غوږونه ونیول چې دې غواګۍ سر به څوک ژوند تیروي.
ښه نو ولوستونکیه.....تر دې خو ما کیسه وکړه پاتې کیسه ته راته پوره کړه...څه؟...ته وایې چې کیسه لیکل ستا کار دی...تراوسه ددې جینۍ نوم هم راته څرګند نه شو،ولې دې داسې کیسه پیل کړه چې پای له ما غواړې ښه سمه ده...ما ځینو خلکو ته دا کیسه هم تردې ولوستله او ددوی نه مې پوښتنه وکړه چې نور نو ددې جینۍ سره څه وکړم.
یوه ډله خلکو راته وویل چې که داجینۍ ښه اخلاق لري... کورنۍ یې ښه ده نو ددې غټ وجود دومره عیب نه دی... یو رژیم (دخواړو پلان)دې ورته څوک ونیسی... سمه به شي او په کار ده چې یو څوک یې وکړي.
خو ما دداسې کسانو نه پوښتنه وکړه چې که ستا ورو،زوی ،ماما یا نردې خپلوانو کې یو ناواده سړی وې نو ایا دوی به دا جینۍ وغواړي؟
یوې بلې ډلې راته وویل چې دا جینۍ بې له واده هم ښه ژوند کولی شي،دې له په کار دی چې پاتې عمر دې دمور پلار په خدمت کې تېر کړي،کله چې دوی نه وي...دا به دکور مشره وي....ټول ورونه خویندې به ورباندې راټول وي،عزت او ناموس به یې ساتلی وي، عبادت دې وکړي ددنیا کارونو نه دې لاس واخلي او خپل اخرت دې ښه کړي.
خو زما پوښتنه دا ده چې څوک به دخپل خور،لور وربرې، خورزې یا لمسۍ ته داسې راتلونکی وغواړي، ښه نو ولوستونکیه... څه چرت وهې افرین شه چې تراوسه دا کیسه لولې،زه درته اوس خبرداري درکومه چې وراندې دا کیسه مه لوله ځکه ددې پای نشته...ښه ده نو چې ته زما خبره نه منې نو زه به دا کیسه همدغسې پریږدم نیمګړې...

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار،موراو لور

پښتنه له اسمانه ځمکي ته را وغورځېده،په وجود کي يي ساه نـه وه،خـو پـه منـډه وه،ماشومه لور يي په غېږه کي نيولي وه او نه پوهېده چي پـه خوشـي سـړک کـوم خواته ورتله،ديوموټر تېز هارن هغه بېرته خپلو حواسو ته ورټيله کړه،دموټر ډريـور هغې ته بد-بد کتل او دهغې ماشومي لورته يي اشاره کوله، لکه چـي يـي ويـل"پـه خپله خو مرې ... دا ماشومه ولې له ځانه سره وژني.

" پښتنی ډېر مزل وکړوخو دستړيااحساس يي نه کاوو،که يوې تيرې دهغې پښه نـه وی نيولي نو ښايي همدغسې به روانه وی ،دا هم هلتـه دسـړک پـه غـاړه پـه لويـه تيره کښيناسته، ماشومې ټمنا ته يې وکتل هغه حيرانه وه چې په مور مې څـه شـوي دي، خپل ورکوټی لاس يې ددې پر مخ کيښودو نو پښتنی وليدل چې دهغې مخ پـه اوښکو لوند وو، دپوزې نه يـې هـم اوبـه راوانـې وې، د دی پـه اوږه دځرمنـې تـور بکس ځوړند و،د هغې نه يې رومال را وويستو سترګې او پوزه يې پرې پاک کړل.

ځو شيبې وړاندې هغه په خومره هيلو دپلار کورته ورغلې وه،يو کلنې ټمنـا تـه يـې په ټوله لار غوږکې خبرې کولې،چې بابا ووينې نو په تندي لاس به ېږدې او سلام بـه ورته وکړی، ټمنا به کټ-کټ وخندل. د پښتنې مور د ساه لنډی مرض لاره او پرون يې روغتون ته رسولې وه،خو هغې اجازه نـه لرلـه چـې دمـور پوښـتنې تـه ورشي،د هغې پلار لس کاله پخوا ورسره هره اړيکه شلولې وه،هغـې ځـو وارې جرګـې مرکـې وکړې خو ده دهيچا نه منله، دپښتنې ګناه ډېره لويـه وه،هغـې پـه خپلـه خوښـه د وارث سره واده کړی و، هغه وارث چې د دوی د قام نـه و، ددوی ژبـه يـې هـم نـه ويله او دخان زوی هم نه وو، پښتنه پوهېده چې په دې کـار بـه يـې پـلار پـه قهـر وي،د دي په واده کي هغه شريک نه شو، دا دخپل ماما له کوره واده شـوې وه،خـو هغې ليدلي و چې ددی نه وړاندې وروسته ځينو نورو جينکو په خپله خوښه دژوند ملګري غوره کړي وو، ديو ځو ميندو پلرونه څه موده خفـه و،خـو بيـا يـې هـر څـه منلي وو،داولاد مينه دهر غرور سر ټيټ کړي،پښتنې همداسـې ګڼلـه، داسـې نـه وه چې وارث دهغې دپلار نه و خوښ، په سر کې يـې ورسره ډېـر پـه عـزت او درنـاوی چلن وکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو وروسته خبره ورانه شوه دپښتنې تره خپل ورور ته غټ پیغور ورکړی و"د بې غیرت" او د "بې ناموس" خطاب یې ورله ورکړی و، د پښتنې دپلار لپاره دا پیغور دټوپک له ډز او دتورې له ګوزاره سخت وو.

پښتنې وړه ټمنا له غیږې ښکته کړه،هغه اوس اودرېدی شوه او دمور دګونډې سره یې ډډه ولګوله،پښتنې څادر سم کړو دبکس نه یې یو بسکټ راوویستلواودټمنا په لاس کې یې ورکړو، نور کله به دې ماشومې چیغې وهلې،لاس پښې به یې غورځول، خو نن په حیرانونکې توګه غلې وه ،لور دمور غم احساس کړی و، پښتنې لارې ته کتل، سرک خوشی و، هغه په ټیکسي کې دپلار کور ته ورغلې وه، لس کاله پخوا هم دغسې یوه ورځ وه چې هغه دماما سره په یوې بلې ټیکسۍ کې له کوره ووتله، نه یې ورور لاس ونیولو، نه یې پلار په سرلاس کیښودو نه مور دهغې په سر قران شریف ونیولو نه یې پرې پتاسې وشیندلې.

هغه په تیرو لسو کالو کې بیا خپل کور ته نه وه تللې، پلار یې ویلي و چې که بیرته راغلې نو وژنم دې. ورونو به یې حال پوښتلو او کله- کله به یې د هغې دپلار نه په پټه مور هم ورکره راتله. دروغې لپاره ډېرې هڅې وشوې،دوارث دپوهنتون یو استاد چې دپښتنې دپلار ملګری وو،په نනواتې ولاړو دهغې ماماګانو، ترورپانو،ورته په وار وار مینت زارۍ وکړې،په اختر اوبرات کې به نورو خپلوانو ورته یادول چې پښتنه په خپل کور کې خوشحاله اباده او ددریو اولادونو مور ده،خو دا وړۍ نه شړۍ کیده.

نن هغې یو وارې خپل ځان راټول کړو،دمور د لیدو په هیله پلار ته پخپله ننواتې ولاړه ،خو پلار یې ددې دلیدو سره په ښکنځلو سر شوهغې لا خپل بوټان له پښو نه وویستی او د وړې ټمنا لاس هم ها غسې په تندي پاتې شو، د هغې پلار خپلې څپلۍ ته لاس کړو، د پښتنې خور ژر د خپل پلار لاس ونیولو،هغې ته یې وویل:"ببۍ ولاړه شه...بابا دې ونه وهي دا دشرم خبره ده" پښتنه یو څه وارخطا شوه خو بیا یې ځان کلک کړو او پلار ته یې وویل:"بابا جانه بس کړه...ومې بښه ... ما ډېره لویه ګناه کړې،خو خدای پاک هم بښونکی دی،زارۍ درته کوم...بس دی دمور لپاره... دخدای لپاره... "

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو دهغې دا ټولې خبرې دهغې پلار نه اورېدې،هغه په لوی غږ دې ته ښکنځلې کولې،دهغه سترګې سرې او لاسونه يې له قهره رپيدل"ښښل مښل نشته...
"جرآت دې څنګه وکړو چې بيا دې کور ته راغلې درته مې ويلې نه و چې وژنم دې" ددې خبرې سره سم هغه په ديوال ځوړند د ټمانچې پټۍ ته لاس کړو، د پښتنې خويندې په چيغوشوې "ولاړه شه خورې... " او دواړو د پلار له لاسه ټمانچې واخيسته، هغې غوښتل چې ځان کلک کړې خو د پلار ځپيړو راوغورځوله، وړه ټمنا په چيغو وه، پښتنې خپل ځان په هغې واچوو او د دروازې لورې ته يې منډه کړه، نا ببره هغه د لور نه مورشوه، د ټمنا دويرې ډک غږ دې ته اړکړه چې له هغه ځايه ځان وبا سې، هغې لکه د چرګې ټمنا دخپلو وزرو لاندې پټوله،دکور ددوازې نه په وتلو کې يې يو وارې شاته وکتل، دپلار څېره ورته داسې ايسېده لکه چې ددې قاتل وي، بيا په يوه منډه له کوڅې لوی سړک ته را اوتله،د سر څادر يې په اوږو پروت وو او داسر توره په لاره روانه وه،اوس چې دهغې ځانته پام شو نو يو وارې بيا په ژړا شوه، دا څنګه پلار وو،پلرونه خو دخپلو لوڼو سر په لوپټه پټوي،په بدرګه يې له کوره رخصتوي دخواړو پتنوس ورسره وي. هغه دپلار کور ته په ټيکسۍ کې ورغلې وه،دښار دې برخې ته ډېر لږ بسونه راتلل،دهغې هېڅ اميد نه و چې ببرته تللو لپاره به ورته څه پيدا شي،خو قسمت يې ښه و،يوه لارۍ ورته ودرېده،هغه په سيټ کښېناسته خو بيا يې هم ژړل،ورسره ناستې يوې ښځې ورنه وپوښتل" څه شوي دي ؟ " پښتنې په ژړا وويل: " پلار مې مړ شو"

(c) ketabton.com: The Digital Library

دشیشي ګیلاس

بصرۍ په تناره کې ډوډۍ لګوله،دمازدیګر لمونځ شوی و،او هغه خبره وه چې عالم خان به دکلي دجومات نه را وتلی وي ،خو دا معلومه نه وه چې هغه به څه وختې کور ته راتلو،کله-کله به یې دملګرو سره دلارې پر سر بنډار کاوو اوناوخته به کور ته را رسیدو.بصرۍ به دمازدیګراودماښام ترمنځ داسې وه لکه چې په دار ځړېدله ما شومانو ته یې ویل "شور مه کوئ اوس به مو دادا راشي" هغوی ته به یې د وخته ډوډۍ ورکړې وه،ځکه د عالم خان کور ته راتګ دزلزلې نه کم نه و،تندی به یې تریو نیولی و دکور دروازې ته به یې لته ورکړه بس ته به وایې بهر چا سره یې جنګ کړی دی.

دبصرۍ خواښې دخپل مشر زوی سره یو ځای اوسیده او کور یې دعالم خان کور سره دیوال په دیوال و دعالم خان مشره وربنداره شاخوبانه نومېده او په دې وخت کې به هغې هم په تناره کې ډوډۍ لګوله،هغه څه چې دکلي په هر کور کې به دډوډیو خوشبویې خپور وو.

نن بصرۍ دعاګانې کولې چې عالم خان دې ډېر وخت بهرپاتې شي،دهغې کټوۍ لا تراوسه نه وه پخه غوښه په کټوۍ کې خوټکیده، خو لا کلکه وه "خداې خبر چې قصاب دڅه شي غوښه راکړې ده چې نه خورینېږي"بصرۍ به هر وارې دکټوۍ سر لرې کړو او دا جمله به یې له خولې را او ووتله، په دې کې نا ځاپه ټول ماشومان په منډه شول او بصرۍ پوهه شوه عالم خان کور ته رانږدې وۀ،دهغه په راتګ به ټول ماشومان ورک شول، څوک به دکټ دلاندې او څوک به ددروازې شاته پټېدل،لوی هلکان به کله په ونه وختل او کله په کوټه، بیا چې عالم خان به ډوډۍ وخوړه او ټول به دهغه په تندي پوه شول نودخپلو خپلو سوړو اوپټو ځایونو نه به یو- یو راښکاره شو. بصرۍ له کټوۍ سر لیرې کړو او غوښه یې په ګوته کې ونیوله، تراوسه خوړینه نه وه خوهغې ژر دسترخوان واچو، هر څه یې دعالم خان مخې ته کېښودل، هغه مخ او لاسونه وینځلې و اواوس ډوډۍ ته ناست و، دغوښې ټوټه یې چې خولې ته کړه نو په ښکنځلو شوبصرۍ ورته په ورو غږ وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

"قصاب نن سمه غوښه نه وه راکړې"عالم خان را پاڅيدو، هغه يې له کمڅۍ ونيوله، بيا يې ورلهديوال سره يو ډغره ورکړه، بصرۍ چې ترڅو ځان ټينګاووعالم خان ورله څپلۍ را خلاصه کړه دبصرۍ له خولې نه تشه سلګۍ را ووتله او چې عالم خان ورله سوک ورکړو نو دبصرۍ په سترګو توره تياره شوه.

عالم خان په بدو ردو له کوره ووتلو د بصرۍ له سر او پوزې نه وينې روانې وې،او دمور دوينو په ليدو دهغې لوڼې په ژړا شوې.

دعالم خان غږ د هغه مورهم اوريدلی واولږه شېبه وروسته شاخوباني دهغې دروازې نه سر را ددننه کړوچې ددواړو کورونو تر منځ په ديوال کې جوړه شوې وه او ماشومان به پرې پورې راپورې وتل.شاخوباني ماشومان په قلاره کړل او په اوبو يې دبصرۍ پرهرونه وينځل، بيا يې کورکمن او دشړشموتيل يوځای کړل او بصرۍ ته يې په سر پټۍ وتړله.

دهغې مشرې لور ورته دپلار دقهر او د غوښې دکلکوالي کيسه وکړه، شاخوباني دشونډو لاندې يوڅو ښېرې عالم خان ته وکړې،زړه يې کيدو چې دبصرۍ سره کښيني خو د ديوال بلې غاړې نه يې دخواښې غږ واوريدو چې"څه شوی دي" ته هم ورسره کښيناستې هغه زما زوی ډوډۍ خوړلې ده که نه؟" شا خوباني بيرته خواښې ته ولاړه او هغې ته يې په لنډو ټوله کيسه تيره کړه،او لکه چې دبصرۍ ټمه وه دخواښې لوړ غږيې بيا واوريدو"سړي خو همدغسې وي نو....دا خبره نه وه چې غوښه په څومره وخت کې خوړينبږي، داسې پواړې ښځې د وهلو دي".په بله ورځ بصرۍ سر او نيم مخ په څادر پټ کړي و او دکور کارونه يې داسې کول لکه چې هيڅ نه وو شوي، عالم خان دخپل مور سره ډوډۍ خوړلې وه،اوسحر لکه دنورو ورځو په شان له کوره وتلی و.

دبصرۍ دوی کور دکلي دچم نه لږ ليرې جوړ و نو ځکه ددوی دکور دغوبل به څوک نه خبريدل، خو بيا هم دکلي په ژوند کې دښځو وهل ټکول عامه خبره وه ،دبصرۍ لپاره ګران کار دا و چې که کومې ښځې ترې پوښتنه وکړه چې سر يې ولې تړلی دی نو يوه نوې بهانه به ورته جوړهکړي،ځکه خواښې ورته ويلي و چې پام کوه دکور خبرې نورو ته ونه کړې،د پښې خوئيدل د بام (چت) نه راپريوتل-

(c) ketabton.com: The Digital Library
د دروازې سره جنګيدل، د وړو غونډوسکی په سر لګيدل، د ديوال ګټه را ړړيدل، دا هر څه دبصری په زړه و، دمور له کوره به هم که چا وربانـدې پيښـه وکړه نو بصری به ورته دروغ ويل. هغه به دجمعې ورځ ته ډېره نـه خوشـحاليده،عالم خـان به ټوله ورځ په کور و او کله دا،او کلـه ماشـومان بـه يـې رټـل، پـه دې جمعـه خـو دهغې ليور دخپل ټبر سره دمور تپوس ته را روان وو.

فريد خان په ښار کې اوسيدو اوهم هلته يې يوه ښاری ښځه کړې وه، صابره دهغه دښځې نوم و اوډېر اوچت تعليم يې هم کړی و، بصری به دښاخوباني نه دومره نه شرميده لکه چې دصابرې نه، هغـې بـه ډېـرې پوښـتنې کـولې او دبصری سره بـه د هغې د پوښتنو ځواب نه و،د هغې جامې کالي هم ډېر فيشني واوخبرې به يې هـم بل شان کولې.

په داسې جمعه به بصری دښا خوبانې سره ډېره مرسته کوله،ددريو واړو وروڼو ټبر به يو ځای ډوډی خوړله، ډېرش دوه ډيـرش کسـان بـه پـه دسـترخوان کښيناسـتل،د ډوډی خوړو نه وروسته بصری او شاخوباني لوښې وينځل او صـابره دخواښـې سره ناسته وه. د لوښو وينځلو نه وروسته بصری غوښـتل چـې ورو غونـدې ځـان خپـل کور کې ورک کړي،خو کله چې دا دخپل کـور پـه لـورې روانـه شـوه نـو صـابره هـم ورپسې را پاڅېده،دبصری خواښې اوس دخپلو زامنو سره په خبرو بوختته وه.

کله چې بصری دصابرې په کوټه کې يواځې کښېناسته نو هغـې اوس هـم سر اومـخ په ځادر پټ کړی وو،صابرې ورته وويل: "څـه بـس دی اوس خـو سـړي نشـته مـخ اوسر لوڅ کړه"بصری هم له دې خبرې وېرېـده،خو اوس بلـه لاره ورسره نـه و،دمـخ نه يې پلو لرې کړو خو تندی يې هماغسې پټ و،صابره ورتـه يـوه شـېبه ځـير شـوه اوبيا يې وويل:"دا په پوزه دې څـه چـل شـوی دی؟"بصرې وويـل: "هـيڅ" صابرې دهغـې دتنـدي نـه دځـادر پلـو اوچـت کـړو او دهغـې پرهـر يـې وکتلـو، بيـا يـې وويل:"عالم خان لکه چې بيا دربانډې لاس اوچت کړی دی"بصری لـه شرمـه سـترګې ټيټې کړې،هغې غوښـتل چيغـمکـه وشلېږي او دا پـه کـې ورکـه شي،هـيڅ يـې ونـه ويل،صابره يوه شيبه غلې وه،بيا يې وويل:"ستا دا خاموشي او صبر ددې باعـث دی چې سړی دې وهي..... يوه ورځ به دې مړه کړي"

(c) ketabton.com: The Digital Library
دبصرۍ سترګې له اوښکو ډکې شوی" څه وکړمه......عالم خان په ورو خبرو په قهر شي.... زيات وخت زه ملامته يمه......"همدغه خو غضب دی کنه....."صابرې دهغې له خولې خبره ونيوله......ښځه که ملامته وي او کنه....... وهل يې ناروا دی،ولې عالم خان چيرې هم غلطي نه کوي...ده چې تېر کال دفريد خان موټر له زاړه کمره سره جنګولی و نو چا وهلی و؟" د صابرې دسترګو نه دوه اوښکې نږدې دهغې اننګو ته کډه کوله چې هغې ژر ددواړو لاسونه په ګوتو راټينګ کړل اوسترګې يې ومښلې"دا به زما په قسمت کې ليکلې وې... که نه نور وروڼه خو يې ډير ښه دی"صابرې بې واره وويل:
"داځکه چې نور يې ستا په شان ښځې نه لري"دبصرۍ غرور نور هم خاورې شو،صابرې په خپلې خبرې يو څه پښيمانه ښکاريده.... ژر يې بصرۍ نه بښنه وغوښته او بيا پاڅيده بهر دماشومانو چيغې او شور ځوږ ددې الامه وه چې فريد ښار ته دتللو لپاره به کوځې ته راوتلی وي،بصرۍ هغې ته مننت وکړو چې خواښې يا فريد ته دې څه ونه وايې ځکه چې عالم خان خبرېږی نو لا په قهر شي،صابرې ورسره لوظ وکړو خو بيا يې ورته نصيحتونه وکړل، چې دعالم خان لاس دې وونيسی ،که هغه ورته څپيړه ورکوي نو بصرۍ خو دې هم يو شی ورباندې وغورځوی، بصرۍ پيکه خندا وکړه او ويې ويل:
"ښځه کله سړی وهلی شي" صابرې ددوازې په درشل کې ودريده او په غلي غږ يې هغې ته وويل:"فريد خان زما سره په زوره خبرې نه شي کولې، يوځل مې داوبو په ګيلاس ويشتی واو ورته مې ويلي و چې که بل ځل يې راباندې لاس اوچت کړو نو زه به کوڅې ته ووځمه، ښه ده چې کورمالت مې ننداره وکړي،بس هغه ورځ وه او نن ورځ زما نږدې چې د دشيشې ګيلاس ووينې رانه يې ليرې کړي، په دې خبره بصرۍ ته هم خندا ورغله،دواړه په خندا دخواښې کورته رواني شوی،په هغه شپه بصرۍ دخوب نه وړاندې تر ډيره وخته ځان سره چرت وهلو، په غوږ کې يې دصابرې خبرو انګازې کولې.
ښوورځې واوړيدې دبصرۍ خواښې دعلاج په پلمه ښوورځو لپاره ښار ته دفريد خان کورته ولاړه، بصرۍ او شاخوباني به دډوډۍ پر وخت په ازاده خبرې کولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library
ددوی دخبرو موضوع به ډېرۍ دصابرې خبرې وي،دواړو ارمان کاوو چې دتعلیم له برکته دصابرې ژوند ددوئ نه بهتره و، بیا به یې دهغې دشیشې ګیلاس خبره رایاده کړه او وبه یې خاندل، بصرۍ یو سوړ اسویلی وکړو او ویې ویل:"زه په تاسو ټولو کې بدبخته یم چې د سړي نه راته بلا جوړهشوې ده" شاخوباني ورته وویل:"یواځې ستا لپاره .....کتل دې نه چې تیره ورځ یې د صابرې سره په څومره ورین تندي خبرې کولې" بصرۍ شېبه غلې وه،دا خبره رښتیا وه چې عالم خان دکور نه بهر یو بل مخ لاره خوش خلقه با اخلاقه ....خپلې مور سره به یې دټولې دنیا ټوکې کولې د بصرۍ د مور پلار او د ورونو خویندو به یې ډېر عزت کاو....شاخوباني ته یې وویل:"ډېر مې ارمان شي چې عالم خان دې راسره په نرمه ژبه خبرې وکړي،که نور نه چې وهل ونکړي،خو نه پوهیږم چې څه وکړم که چیرته نه دصبر تاویز پیدا کیدو نو عالم خان ته به مې راوړی وای" شاخوباني ژر دهغې په خوله لاس کیښودو"پام کوه چې دتاویز خبره ونکړې....دبصرۍ مشر لیوراسلامي دې او دتاویزونو، زیارتونو ته تګ ددوی په کور کې رواجنه لاره. دبصرۍ خواښې په ښار کې ناروغه شوې وه او عالم خان دمور پوښتنې ته تللی و،دشپې ناوخته چې کور ته را ورسېدو نو بصرۍ ورته په انتظار ناسته وه ددوی کلی دښارنه دوه درې ساعتهدموټر لاره لرله اوس سړک هم پوخ شوی وو او دښار نه ډېرې لارۍ اوموټرې تر ناوخته کلي ته راتلل. بصرۍ نه وه خبره چې عالم خان به ډوډۍ خوړلې وي که نه خوبیا هم هر شی یې ورته ژر-ژر پهدسترخوان کېښودو،اوس خویې د ډوډۍ توده ساتلو لپاره دښار نه دپلاسټیکو یو ترموز ډوله ډبه راغوښتې وه چې تر دوو دریو ساعتو به په کې هر څه تاوده وو. نن دهغې زړه ارامه و چې عالم خان به ورته څه نه وایي،خو عالم خان لومړی دسترخوان او بیا بصرۍ ته وکتل او ویې ویل:"ډیره بې عقله ښځه یې کنه" د بصرۍ زړه یو درز وکړعالم خان دڅپلو سره په کټ غزیدلی و. بصرۍ ورنږدې شوه او په وېره یې ترې وپوښتل" خیر خو دی.... مور څنګه وه....عالم خان ورته په ځیر وکتل" مور مې ښه ده زما سر مه خوره" بصرۍ په ځان کې یوه څه نور جرات پیداکړو او ویې ویل" ښه نو ولې په قهر یې ډوډۍ تیاره او ګرمه ده"

(c) ketabton.com: The Digital Library

عالم خان راپاڅېدو دماشومانو کټونو ته یې وکتل....ټول ویده و...دی له کوټې ووتلو نو بصری حیرانه پاتې شوه څه وکړي نور کله چې به عالم خان ډوډۍ نه خوړهنو دې ته به یې ویل چې نه یې خورمه خو نن یې عجیبه چلن کاوو.هغه عالم خان پسې بهر را ووتله دغولې په بل سر کې یوه وړهکوټه جوړهوه چې ماشومانو به په کې خپل کتابونه او دښوونځي شیان ایښودل،یو ګوټ کې کټ هم واو چې کله به عالم خان دبصری سره ډېرې ناندرۍ ووهلې نو هلته به ویده شو.

عالم خان دکوټې دروازه خلاصه کړه او دننه ولاړو،بصری پوهه شوه چې دې به هم هلته شپه تېروي،نږدې وه چې عالم خان ددې کوټې دروازه دننه بنده کړې وای چې بصری ځان په زوره کوټه کې دننه کړو او دروازه یې وتړله،عالم خان یو څه حیرانه شو، خو بیا یې خپلې څپلۍ ویستلې او په کټ وغزېدو، بصری ورته وویل:"طبیعت خو دې سم دی کنه....ډوډۍ دې ونه خوړه؟" "څه ډوډۍ -ډوډۍ لګیا یې" عالم خان په لوړ غږ وویل:"نه یې خورم .... نه یې خورم، کوم پلاوونه کبابونه دې راته پخ کړي دي چې ته به پرې ستړې شوې یې."

دبصری دغوړونو نه یوه لمبه ووتله،هغې هم په لوړ غږ عالم خان ته وویل:"خوله دې ماتېده چې دا خبره دې څو شپې وړاندې راته کړې وای.عالم خان دډېرې حیرانتیا نه په خپل ځای اوچت کښېناستو،دا بصری خو بل شان وه،دې بصری خو قهر هم کولی شو،غږ یې څنګه لوړ کړو،دعالم خان ګوتو کې خارښت پیداشو، هغه خپلې څپلۍ ته لاس کړو خو یودرز وشو اودهغه په سر یو دروند شی ولګیدو، عالم خان لا ځان پوهولو چې دا به څه شی وي،چې بل درز وشو او یوبل شی دهغه په پوزه ولګېدو،دکوم ماشوم دواړه بوټان دهغه په غېږ کې پراته وو،او ده سر په دواړو لاسونو کې نیولی و،په سترګو یې تیاره وه او لږه شیبه وروسته چې ده سر راپورته کړو نو بصری یې ولیده چې په لاس کې یې دشیشې ګیلاس نیولی و، دعالم خان په خوله یوه غټه ښکنځله راغله خو په "وی" بدله شوه ځکه دشیشې ګیلاس دده په لورې راوالوتواو عالم خان چې دخپل مخ دحفاظت لپارهلاسونه مخ ته نیولي وو دده لاس یې ټپي کړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عالم خان ته په خپل ټول وجود کي د درد څریکي احساس شوی، دهغه له خولې اوس ځېریروي را وتل، دبصرۍ دخولي څه خبره نه را وتله، بس هغه سخت په قهر وه او که چا ورته ټوپک په لاس کي ورکړی وای نو هم په دې شېبه یې عالم خان وژلو، خو دهغه دتندي او پوزې نه ویني رواني وې.

بصرۍ له کوټې را ووتله او یوه اوږده ساه یې راښکله په هغه شپه عالم خان په پخلنځي کي کورکمان او تیل لټول،او بصرۍ په ارامه ویده وه.

په بل سحر چې ماشومان ښونځیو ته تلل نوپلار یې ولېدو چې په سر یې پټۍ تړلې وه، دهغه پوزه هم پړسېدلې وه او لاس یې په شړۍ کي تاو کړی و، عالم خان چې له کوره راوتلو نو چرت یې وهلو چې خلکو ته به څه وایي..... "زه دچت نه راپرېوتم ...نه-نه په ختو کې ولوېدم... " ده ته په لومړي ځل احساس وشو چې بصرۍ به څنګه خلکو ته بانې جوړې کړې وي دوجود پرهرونه خو جوړ شي دانسان خپل غرور چې ختمېږې ځومره لوی عذاب دی.

په پټیو کې یو کروندګر ترې پوښتنه وکړه"خیر خو دی چا سره دې جګړه کړې ده؟"عالم خان ورته په یوه پیکه خندا وویل:

"نه یاره بیګا دموټر نه کوزېدمه... دروازه مې په مخ ولګیده...پوزه مې وینې شوه خو... خدای فضل وکړو".

اخوا بصرۍ شاخوبانې ته دشپې کیسه کوله او بیا یې ورته وویل:

"که ښار نه دې لوښي راغوښتل ماته دناشکن (نه ماتیدونکي) ګیلاسونو یوسیټ راوغواړه هم هاغه چې نه ماتیږي"

(c) ketabton.com: The Digital Library

سنیما

نازنین خپله طلای رنګه بټوه په میز کېښوده او د اوچتو پونډو د نازکو پیزارو سره په کټ پریوته هما په یوه کرسۍ ځان وغورځاوو. په لاس کې نیولی د مریو ګلابي سینډلو تنی یي پرانستلی.
پروین لاتروسه د سر نه خپل ګلدار ځادر هم نه وو لری کړی او د کوټې سره جوخت غسل خانی ته یي منډه کړی وه.
دا دري واړه هم اوس د خپلی نږدی او پخواني ملګری زیبا د واده نه راګرځیدلی وی او د ډاکټرانو د لیلۍ په یوه کوټه کې وی. دا کوټه د پروین وه هغه د ښار په لوی روغتون کي د ډاکټری ورستی کال (سیتاج) پوره کاوو چې ورپسی- به یي سبق خلاصیده. نازنین او هما د زیبا په واده کې د ګډون لپاره د پروین په کوټه کې ایساری وی. دا پلان دوی هغه وخت جوړ کړی وۀ چې د زیبا د واده کارډ ورته رسیدلي وۀ. پروین چې د غسل خانی نه راوتله نو یوه شیبه یي نازنین او هما ته وکتل. دواړو سترګی پټی کړی وی او په کوټه کې خاموشی وه. پروین د یوی کرسۍ نه ګدۍ راوخیسته او نازنین یي پری وویشته.
تاسو دواړه دلته د خوب لپاره راغلی یي؟ د نازنین او هما له خولی ګډ اوازونه راوتل {{ستړی یمه دمه کوومه}} او دری واړو کړس کړس وخندل. پروین خپل پړونی د سر نه لری کړو او په کرسۍ یي واچوو نابره په کوټه کي رنګونه وځلېدل. د هغی په کمیس لګیدلی ستاری مخامخ د لوی هنداری د رڼا سره یو ځای شوی او په ټولی کوټې کې یي پړک وپړوک جوړ کړو. نازنین ته موقع په لاس ورغله، " ته دی ته ګوره اوس مونږ په رڼا وژنی..." د دری واړو جینکو خندا په کوټه کې تودوالی پیدا کړو.
پروین د یخچال (فریج) نه د یخو اوبو بوتل راویستو او په ګیلاسونو کې یي اوبه واړولی. ژمی تیر وۀ او نن ماښام د هوا سوړوالی هم مات شوی وۀ.
دریو ملګرو د واده ښایسته جامی له ځانونو نه وویستلی، مخونه یي د سرخی پوډرو نه پاک کړلاو په کټ یو ځای کیناستی.
نن شپه ددوی د خبرو موضوع یواځې زیبا وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هما د طب په کالج کې خپله لومړۍ ورځ په زړه شوه زیبا هم پدی پوهنتون کې د دویم کال محصله وه د پوهنتون دود داسی وؤ چې د دویم کال جینکو به په نوو راغلو محصلینو اوبه شیندلچې دوی په عذاب شی. تر یوی اوونۍ به جینکو همدغسی شوخی کوله. په هما اوبه وشیندل شوی، زیبا دا حمله وربانـدی دومره ناڅاپی کړی وه چی هغه وارخطا ډډی ته شوه..... پښه یي وخویده او په ازغن تار پریوته. ټولو جینکو چغی کړی . زیبا په لاس کې نیولې د سلورو جګ ورغوځار کړو او په منډه د هما مرستی ته راغله. دا یي را وچته کړه او په غیږ کې یي ونیوله. د هما لوپټه په ازغن تار کې ونښته او تر څو چې دوی راخلاصوله ریتایړی تری بیلی شوی. د هما په لیچو ازغن تار خراشونه جوړ کړی وو. نوری جینکۍ له ویری وتښتیدی. د زیبا په غټو غټو سترګو کې اوښکی وی. او په یوه ساه یي له هما بښنی غوښتلی. بیا یي دا کوټی ته بوتله. دوو نورو جینکو ورسره د بستو په را وچتولو مرسته وکړه. زیبا ژر د خپلی الماری نه وچی جامی راویستلی او هما ته یي ورکړی چی جامی بدلی کړی، بیا یي د داروګانو یوه وړوکی صندوق راوړو او د هما په خراشکو یي ملهم کیښودل. یوی جینۍ ژر ژر د هغی جامی په استرۍ (اتو) اوچولی. بلی په منډه هغی له چای راوړی او بیا تر ډیره وخته دوی په خبرو بوختی وی. هما د خپلی سپینی لوپټی په غم کې وه. هغه له موره ویریده. زیبا ورله تسلی ورکړه او خپله نوی سپینه لوپټه یي د هغی په سر واچوله. زیبا هم له هغی ورځی ددی ملګری شوی وه. نازنین په هاسټل (لیلیه) کې هغه وخت داخله شوه چې د دې ټولی کوټی نیول شوی وی. د طب ددی پوهنتون په لیلیه کې دوه ډوله کوټې وی. یو هغه چې د څلورو جینکو لپاره وی، دویم هغه چې دوه دوه به په کې اوسیدی. د لیلیی د مشری د کور سره جوختی څلور داسی کوټی وی چې په هغوی کې به د هر ټولګي استاذی جینکی ووسیدی. دوی به د مشری او د نورو جینکو تر منځ اړیکی ساتلی او ددوی ستونزې به یي لری کولی. نازنین ته هغه ورځ را په یاده شوه چې دې د څلورو جینکو کوټی ته خپل سامان یوړو نو هلته د وړاندی نه ښې الماری، میز او کټونه نورو اخیستی وو. د نازنین په نصیب کې شلیدلې کټ او داسی الماری راغله چی یوه دروازه یي نه بندیده.

(c) ketabton.com: The Digital Library
د دوی د ټولګی استاذه تر اوسه نه وه ټاکل شوی نو ځکه دی د زیبا سره ولیدل. هغی ژر یوه خاله را وبلله او د لیلیی ګودام ته یي د ځان سره بوتله. هلته نه یي نازنین ته یو ښه نوی کټ ورواستولو او په بله ورځ یي د الماری د دروازی جوړولو لپاره یو ترکاڼ هم را وغوښتو. نازنین هم له دی ورځی د زیبا مریده شوه. او بیا به تل د خپلو وړو وړو ستونزو لپاره زیبا ته ورتله.
پروین ته هغه ورځ په زړه شوه چي په لومړی ځل د زیبا کوټی ته ورغله. د لیلیی ډیرې جینکی د اختر لپاره کورونو ته تللی وی. پروین پخپله کوټه کي یواځی ژړل چي زیبا وربانډی را پیښه شوه. بیا یي دا خپلی کوټی ته بوتله هغه کوټه چی په ټولی لیلیه کي د جینکو لپاره د یوی ښکلی دنیا په شان وه. پروین په لومړی ځل ولیده. په سپینو دیوالونو د چت سره نږدی زیبا پخپل لاس په رنګ د ښایسته ګلونو حاشیی جوړي کړي وي. په کړکی او دروازی یي اسمانی رنګ پردی وی چي وربانډی د ګلابو واړه واړه ګلونه ګنډلی وو. هم دغه ګلونه د دیوال په حاشیو هم وو. د کوټي ټول فرش په سرۀ قالینه (غالۍ) پټ وۀ. په کرسیو ایښی نرمی ګدۍ هم دغسی وی. پدی میز د بلو رو په یوه پیاله کي مڼی او مالټی ایښی وی. د کوټی په بل ګوټ کي د شیشی په وړی الماری کي چینی لوښی او ورسره وړوکی یخچال وو چي وربانډی د تازه ګلونو ګیډۍ ایښی وۀ. د زیبا کټ هم ریښتا چی ځپر کټ وو. ددی پوښ تک سپین وو او وربانډی هماغسی- سور رنګ واړه ګلونه ګنډلی وو. پدی لویه جالۍ ځړیده د کټ سره جوخت په یو وړوکی میز د بجلۍ (بریښنا) لمپ وو او ددی په بیخ کي ګړۍ هم جوړهوه. د سبق په میز کتابونه په ترتیب ایښی وو . په یو شی هم د دوړو یا د ګرد نښه قدری هم نه وه. پروین په هغه ورځ د زیبا د سلیقی نه خبره شوه. هغی اوریدلی و چي د زیبا ښایسته شیان خوښیدل خو د هغی کوټه د هغی د خپل وجود په شان ډیره ښکلا لرله. هر چا به هڅ وهلو چي د زیبا به کوم ښکلی سړی ته ودیږی، او نن دا دری واړه ملګری د زیبا واده ته تللی وی. ددوی د واده شاه ځلمی نه و خوښ شوی د عمر نه ډیر ښکاریدو. رنګ یي هم ډیر ښه نه وو خو په دوبۍ کي یي د کروړونو ډالرو تجارت لرلو او د کال شپږ میاشتی به په امریکا او اروپا کي ګرځیدو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هما، پروین او نازنین د زیبا د سترګو ملال احساس کړی وو خـو نـورو میلمنو ته د هغی د طلایي کار قیمتی جوړهاو د لکونو روپو ګاڼی حیرانوونکی وی. دا چـی زیبـا به خوشاله ژوند تیر کړی او که نه دری واړو ملګرو خپله خپلـه نظریـه لرلـه. نـازنین وویل چې زیبا به ټول عمر ماتم کوی هغه ډیره حسن پرسـته ده هـما دا خـبره در کړه پدی چې زیبا د حالاتو سره سم ژوند کـولی شـو او پخپلـه بـه د خوشـالۍ لاری پیدا کړی. دواړو خپل خپل دلایـل ویـل خـو پـروین غـلی ناسـته وه. اخـر چـې دوی ستړی شوی نو هما ورته وویل پروین جانې ته خو هم څه ووایه کنه........ زیبـا بـه خوشحاله ژوند وکړی که نه؟ پروین د شا پر تختـه پرتـه وه او د چـت پکـی تـه يـي کتل. هغی وویل "زیبا اوس زمونږ د ژوند نه وتلی ده... کـال دوه کالـه وروسـته بـه مونږ هم د یو بل نه بیلی شو. د سبق ژوند د یو ډیر ښه فلم په شان وی ماته داسی ښکاری لکه چې مونږ فلم لیدو. زیبا ددی فلـم یـو مرکـزی کـردار وو. د هغـی واده ووشو فلم ختم شو." هما او نازنین د پروین د خبری په ځواب کې هیڅ وونه ویـلي. دوی هم هغلته...... ګوبخی مو بخی ودی وی .

پروین خپلی عینکی لری کړی البم يي بند کړو او خپلی ملسئ تـه يـي وویـل دا زمـا ملګری وې. خو اوس نه يمه خبره چې څه شوی. زمونږ د ژوند هر پړاو یوه سینما وه خو د سبق د دوری سینما تر ټولو ښه وه. .

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښتنه

ما نه دخپلې لور سترګې نه هېرېږي،کله چې زما له کوره وتله يوه اوښکه يې هم تويه نه کړه،په موټر کې دکښيناستو پر وخت يې يو وارې بيا زما په لورې سر واړووه،په شونډو يې نرۍ موسکا وه خو په سترګو کې يې دومره پوښتنې وې چې زما زړه يې په موټي کې ونيولو،موټر يې روان شو نو ماته خپل وجود ډېر دروند معلوم شو هم هاغسې لکه چې زما دمور او پلار دجنازې پروخت وو.

اوس هم په دې تورتم کې چې کله-کله دخلکو ځيرې را يادوم نو دلور سترګې مې لکه دډيوې را ښکاره شي،ځومره په ارمان زما کورته راغلې وه، دهغې نه وړاندې په وروستي ځل مې د دوو کالو په غيږ کې نيولې وه.

په هغه ورځ اختر و،مور ورلـه دشنو وريښمو ښايسته کميس ګنډلی و،دا دنورو ماشومانو سره زما د ورور کره راغلې وه، هغه وخت هم ما دا د دوو کالو وروسته ليدلې وه،خو ما په هغه ټولو ماشومانو کـې دا وپېژندله،دهغې سترګې زما سترګې وې،هغې زه نه پېژندلم او چې غيږ کې مې راواخيسته نو ماته يې حيران-حيران کتل، ما ښکل کړه نو مخ يې ژر په خپل لاس پاک کړو.

ښايي زما دړيرې ويښته ددې د مخ ګلابي خرمنې لپاره نا اشنا لمس وو، مـا هغې تـه خواږه په لاس کې ورکړل نو دا هغې ته ځير شوه. ځومره بدبخته پلار ووم د هغې د مور سره مې ژوند ونه کړی شو،هغه زما نه وه خوښه .... مور او پلار راتـه خوښـه کړې وه....اوتر ځو چې ما دهغې تصوير ليدو او مور ته مې ويل چې زه يې نه کوم نو ددواړو کورنيو ترمنځ د واده خبرې خلاصې شوې وې.مشر- ورور مـې ټوپـک را واخيستو او راته يې وويل لومړی په ما ډز وکړه او بيا دواده نه انکار وکړه ځکـه زه په دې کلي کې بيا کوز ګوری نشم ګرځېدی.زما واده... زما دښځې دژوند دبربادۍ پيل و،ما خپل ډېر کوښښ وکړو چې هغې سره يوځای واوسم خو په هـره خـبره بـه راته قهر راتلو،دهغې يوه ادا، يو کار، يوه خبره مې نه خوښيده ،کلـه-کلـه بـه راتـه داسې احساس پيدا شـو چـې زه دخپـل دسر دښـمن سره پـه يـو کـور کـې ناسـت يم.عجيبه ورځې شپې وې، ما زيات وخت په ښار کې تېراوه کاروبارمې هم هلته و.

(c) ketabton.com: The Digital Library
هځه به مې کوله چې نورو ښارونوته په خپله ولاړشم چې کور نه لیرې یم زه په مسافرۍ کې خوشحاله اوم،کال تیر شو اوزه په کراچۍ کې خبر شوم چې لور مې شوې ده،ما یو څو دماشومانو شیان واخیستل او کورته مې ورواستول. زما لپاره اوس کلی بې مانا ځای و په تېره چې کله په کراچۍ کې مې دکاروبار یو شریک راته خپله خور په نکاح کړه. زما لور ددو میاشتو وه چې زه کلي ته ولاړم، لور مې په غیږ کې ونیوله نو مینه مې ورباندې ماته شوه،خو دهغې مورته مې چې کله کتل نو کرکه مې هم هاغسې په زړه کې وه،هغې رانه دشپې پوښتنه وکړه، "چا راته ویلي چې تا په کراچۍ کې بله ښځه کړېده؟" زه خبرووم چې زما دبل واده خبره به پټه نه پاتې کیږي خو ما غوښتل چې لومړۍ خپله کورنۍ دې ته اماده کړم چې زما دویم واده وزغمي،خواوس چې دې خبره راواچوله نو ماورته وویل چې دا خبره سمه وه،هغه یوه شیبه هکه پکه په خپل ځای ناسته وه بیا په منډه له کوټې ووتله پاتې شپه ما دخپلې لور او دهغې دمور ژړا یو ځای په حجره کې اورېده،زه په کټ کې ناست اوم اوسوچونه مې کول چې دوی به تر کومې ژاړي. دهغې او زما دکورنۍ سرو هیڅ ونه وویل،دویم واده څه عیب خو نه دی،زما مور،خویندوهیچا ،هیڅ ونه ویل، خو زه پوهېدم چې زما په ښځې اور بل دی په بله ورځ هغه زمونږ له کوره ووتله اود پلار په کور کښیناسته. زه بېرته کراچۍ ته ولاړم او بیاکال کې یوواري به مې کلي ته پېښه کوله،په لومړي کال مې لور ونه لیده،زما لومړۍ ښځې هغه ماته نه پرېښوده.دویم کال همدغه داختر ورځ وه،چې لور مې د نورو ماشومانو سره دکلی میلی ته تللې وه او زماښځې داسې گومان نه کاووچې زه به د ورور په کور کې خپله لور ووینم، بس چانس ښه وو.ماشومانو په غولی کې لوبې کولې، دمیلې نه راوړي شیان یې یو بل ته ښودل، ځلوبۍ یې خوړلې د ډوډۍ پر وخت یو ماشوم داوبو ډک جام اړولی واو دځینو ماشومانو نوې جامې پرې لمدې شوې وې،زما دلور شین کمیس هم لوند و،دکور ښځو دماشومانو نه لمدې جامې ویستلې زما دلور نه یې کمیس لیرې کړو او هغې ته یې زما د ورېرې وچ کمیس په غاړه کړو.بیا دا لامده واړه-واړه کمیسونه او پرتوگونه په تناب ویرې کړی شول چې د ژمي په تود لمر کې وچ شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ښځه لکه چې خبره شوې وه، زه پوه نشوم چې څه وخت زما لور دنورو ماشومانو دډلې او زما دژوند نه ورکه شوه،خو زه چې دورور له کوره وتلم نو هغه وړوکی شین کمیس مې دکوټ په جیب کې و.

دا کمیس تراوسه زما په الماری کې دنورو ډېرو شیانو سره خوندي دی،ددویمې ښځې مې زوی وشو نو په کلي کې مې خویندو خواړه وویشل،ما نه غوښتل چې زما لومړۍ ښځه ټول عمر زما لپاره سر سپین کړي، هغې ته مې پیغام ورواستوو چې که غواړي نو زه به یې ازاده کړم، دطلاق نوم بد دی خو دادې هم بل واده وکړي،په غوښتنه کې زما نه زیات زما دویمه ښځه فعاله وه،خو لومړۍ ښځې مې هماغه څه وکړل چې زمونږ دټولنې پښتنې ښځې یې کوي،دا چې ځان وژني خو دطلاق پیغور نشي وړی.

بیا دژوند څرخ دومره ګرندی وڅرخېدو چې شل کاله واوښتل،زما مور پلار مړه شول دمشرې ښځې یو ورور په څه خبره ځان ووژلو دهغې مور هم مړه شوه،زه څوواړې کلي ته ولاړم خو دلور دیدن راته ناممکن کار وو،زما ورونو خویندو هڅه وکړه چې ماشومه دې راته پرېږدي،ما اوس هم هغې ته پیسې ورلیږلې دلور لپاره به مې په اختر اوبرات کې شیان وراستول،خو نه پوهیدم چې لور مې زه یادوم او که نه. هغې دکلي د ښونځی سبق خلاص کړو مور دښار په یو کالج کې داخله کړه،زه څوواړې کالج ته ولاړم چې هغه ووینم،خو دکالج مشرې راته اجازه رانه کړه. ماته خدای دوه نور زامن هم راکړل، داسې ښکارېده لکه چې زما په قسمت کې نورې لوڼې نه وې،زما دویمې ښځې به راپورې خندل چې خلک زامن غواړي او ته دلوڼو ارمان کوې.

په کلي کې به دنږدې خپلو خپلوانو ودونه کېدل نو ما به خپله کېمره چاته ورکړه چې دټولو نجونو تصویرونه دې

واخلي،خوزما دلور تصویر به چا نشو اخیستی،هغه د مور له خوا ودونو ته هم نشوه تللې،زما سزا همدا وه چې دلور مخ ونه وینم،بیا خبر شوم چې زما لور په یو دفترکې ځان ته کار پیدا کړی و،ما دې دفتر ته څو وارې ټیلیفون وکړو خو ددې سره مې خبرې ونکړې شوی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما زامن اوس لوی دي، یو په پوهنتون کې دی،دوه نور په کالجونو کې سبق وای، زما کاروبار اوس نورو خلکو سمبالوو،ماته دزړه مرض پیدا شوی و او ډاکټرانوراته داوږدو سفرونو اجازه نه راکوله، دشکرې مرض زما دسترګو نظر کم کړی و.مشر- ورور مې مړ شو نو په ما دزړه حمله راغله،او په روغتون کې داخل شوم بیا کورته په راتلو زما دویمې ښځې یوه میلمستیا وکړه .ددې میلمستیا په دویمه ورځ زه دخپل کور په برنډه کې ناست اوم چې نوکر خبر راوړ چې یوه جینۍ ما لیدل غواړي، زه د لوېي دروازې پورې ولاړم خیال مې دا وو چې څوک به نوکرۍ لپاره راغلی وي،هلته زما لور ولاړه وه ما د لیدو سره سم وپېژندله، سترګې یې زما سترګې وې ما په غېږ کې ونیوله نودهغې سترګې ډکې شوې،دننه مې بوتله نو مخامخ راته ښځه ولاړه وه، هغه زما دوینا نه وړاندې پوهه شوې وه او رنګ یې ژېړ تښتیدلی وو.

مانه خپله ناروغي هېره شوه،څوساعته مې هم دلور سره خبرې کولې،هغه زما دناروغۍ نه خبره شوې وه زما دژوند دهر پړاو نه خبره وه،زما د زامنو نومونه هم ورله ورتلل،زما دویمې ښځې ته یې ادې وویل،هغه دخپل مور دمخالفت سره زما لیدو ته راغلې وه،زه یوڅه خواشینی اوم هغې ته مې په قهر وویل چې ځوانې جینکۍ یواځې نه ګرځي،خو هغې راته وویل:"بابا زه په الوتکه کې راغلې یم مشرې ببونه مې ستا پته اخیستې وه،ټیلیفون شمیره هم راسره وه زما ددفتر یوه ملګرې دلته په کراچۍ کې واده شوې ده،او هغې ماته ویلې و چې که راتلې نو زه به دې دهوایي میدان نه راولم" زه دهغې په جرآت خوشحاله شوم، دغرمې د ډوډۍ نه وروسته مونږ په باغ کې کښیناستو او هغې ماته دخپل سبق او ددفتر خبرې وکړې.

زه هېڅ خبر نشوم چې زما زامن څه وختې کورته راغلل، دوی څه وویل... څه یې وکړل زما ټوله توجه خپلې لور ته وه،مازدیګر مهال دهغې ملګرې ورپسې ټیلیفون وکړو، دشپې لپاره بیرته تلله او که نه. ما هغه ایساره کړه خو زما دویمه ښځه خوشحاله نه ښکاریده.زه پوهیدم چې هغه زما دلور په مخ کې خپله بنه ویني،خوزما تنده ډېره وه ما غوښتل چې دتیرو څوکلونو مینه په خپلې لور وشیندم هغه دومره ونازوم چې ټولې فاصلې ورکې شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library
دشپې دډوډۍ نه وروسته هم مونږ خبرې کولې بيا ناوخته هغه دميلمنو دايسارېدو کوټې ته ولاړه او زه چې په خپل کټ پرېوتم نو ښځې مې ژبه پرانيستله،هغې په يوه ساه بې شمېره پوښتنې کولې"دا به څومره ورځې دلته وي؟ په کوم هدف راغلې ده؟ مور به راليږلې وي؟دومره موده وروسته يې ولې راپرېښوده؟ دا به زما کور خو نه ورانوي؟"خو ما دهغې ديوې پوښتنې ځواب هم نه ورکاوو زما داوږو نه لکه چې يو لوی پيټی ليرې شوی وي،دشپې مې په ارامه خوب وکړ.
په دويمه ورځ هم ما دلور سره تيره کړه،دهغې غږ پرما ډېرخوږ لګيدو،غوښتل مې چې ټوله ورځ هم ددې خبرې واورم،دهغې له خولې چې بابا به مې واورېدو نو زړه به مې په ټوپونو شو زما زامنو ماته "ډيډي" ويل، مازديګر زما لور دخپلې ملګرې کورته ولاړه چې خپلې جامې کالي او نور شيان راوړي.
هغه چې لاړه نو ښځه راته مخې ته کښېناسته اوبيا يې پوښتنې پيل کړې ما ورته په قهر وويل:"زما غوږونه مه خوره هغه زما ليدو ته راغلې ده کار لري... ولاړه به شي دميرې دښمني ورسره مه کوه"ښځه مې ددې خبرې په اوريدو لا په قهر شوه،راته يې وويل چې زه ډېر کمزوری يم، دا جينۍ به دهغې کورورانوي اوس په خپله راغلې ده بيا به ورپسې مور هم راشي،ما دهغې دتسلۍ لپاره ورته ډېر څه وويل خو دې په ژړا پيل کړه.زامن مې دخپلو کوټونه راوتل مونږ ټول يو ځای کښېناستو،اوترډېره وخته مو خبرې کولې،زامنو مې د مور پلوي کوله وروستۍ خبره داوه چې زما لور يوه شپه به نوره زمونږ په کور کې کوي بيا چې هر چېرته غواړي ځي به،ما ښځې ته منت زارۍ وکړې چې هغه به ولاړه شي داسې تادي ښه نه ده،خودې راته ګواښ وکړو چې که يوه بله شپه مې لور راکره وکړه، نو دا به دزامنو سره له کوره وځي. ماښام زما لور خوشحاله-خوشحاله راغله يو وړوکی تور صندوق يې ځان پسې را ښکلو،ما نوکر ته اشاره وکړه نوهغه ترې صندوق ونيولو او کور ته يې دننه کړو.مونږ دواړه په برنډه کې کښياستو زما کور سمندر ته نږدې دی او په دې ماښام ډېره ښه هوا چلېده،دبرنډې دستنې سره درامبيل دګلونو ځيلځ دسپينو ګلونو نه ډکه وه او دګلونو وږمې دهوا سره يو ځای شوې وې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما لور دځیلئ نه یو څو ګلونه وشوکول....بوی یې کړل او بیا راسره کښیناسته راته یې وویل:"بابا ددې کور همدغه ځای ډېر ښکلی دی" زه خبر اوم چې دهغې دا ځای خوښیدو،پرون مونږ دلته څومره خبرې کړې وې نن مو چای او دغرمې ډوډۍ دلته یو ځای خوړلې وه. ما دهغې نه پوښتنه وکړه چې په کراچۍ کې څومره وخت پاتې کیده،هغې وویل زما ټکټ دیوې اوونۍ لپاره دی خوزه غواړم صبا بېرته ولاړه شم،هغې چې دا خبره وکړه نو زما سترګو ته یې وکتل ما ترېنه سترګې بلې خواته واړولې هغې ته مې هېڅ ونه ویل هغې زما دخبرې انتظار کاوو خو ما ورته هیڅ نشو ویلی،په سینه مې یو لوی کاڼی پرېوتو،لاس مې اوچت کړو خو هغې د وړاندې نه راته ګیلاس نیولی و ما ترېنه یو څو ګوټه اوبه وڅښلې.په دې کې یوې خدمتګارې غږ وکړو چې ډوډۍ تیاره ده ،مونږ دننه ولاړو نو لور مې دټولو سره روغبړ وکړو،ټول غلي وو،زما دښځې سترګې اوس هم سرې ښکارېدې...سره له دې چې هغې مخ لاس وینځلی او سرخي پوډر یې کړی وو. زه نه پوهیدم چې دهغې سرې سترګې به زما لور هم لیدلې وي او که نه دا زما وهم وو،ښځې مې لکه دپرون په شان ورسره عادي خبرې کولې دخواړو شیان یې ورته ورکول،خو پرون اونن کې فرق و یا ښایي ماته په کې فرق ښکارېدو. د ډوډۍ نه ورسته مونږ بیا برنډې ته راووتلو لور مې جامو بدلولو لپاره خپلې کوټې ته ولاړه نو ښځې راته بیا خپله خبره یاد کړه،ما ورته وویل:"ډېره مه دردېږه هغه صبا ته ځي"ښځه مې ددې خبرې په اورېدو ارامه شوه،بیا مې چې لور راسره کښیناسته نو هغې ورسره خوږې خوږې خبرې پیل کړې،ما دخپلې لور سره سترګې نشوی لګولې نه مې ورته ویلی شول چې صبا ته مه ځه یوه اونۍ ایساره شه،نه مې ورته دتللو ویلی شول،زما ښځې ورته د دروغو ستونه کول چې "کاش که یو څو ورځې نوره ایساره شوې وای" هغې به زر ماته وکتل زما لور دا خبره زما دخولې غوښتله،خوما هېڅ نشو ویلی.زما په خوله یو غټ قلف لګېدلی و،زه نه پوهیدم چې نور مې ورسره څه خبرې وکړې،شپه څنګه تېره شوه..... سحر څنګه وشو،هغې څنګه ځان ته په الوتکه کې سیټ پیداکړو اوهغه کومه ګړۍ وه چې دا زما له کوره ووتله،نه پوهیږم چې غرمه وه که ماښام،هغې څه ویل او څه نه ویل،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماته ترغاړې ووتله اوبيا چې موټر کې کښيناسته نو يوواړې مې سترګې دهغې په سترګو ولګيدې،هغه ډېره په حوصله موټر کې کښيناسته په شونډو يې موسکا وه،خو په سترګو کې يې يوه پوښتنه وه......او زه ددې پوښتنې په ځواب پسې تراوسه ګرځم،زما دسترګو نظرولاړو زه دنورو محتاج يم، ښځه مې په ورځ کې يو ځلې راسره کښيني، زامن مې کله راته راشي کله نه ،زه نه يم خبر چې نن څومه ورځ ده يو بوډا نوکر زما خدمت کوي او هغه مې ددنيا له حاله خبروي.

خو زه چې ځان ته يم دلور سترګې وينم او دهغې دسترګو هغه پوښتنه هم چې"پلاره ته ماته ولې نه وايې چې پاتې شه." .

پایځ

د ښاغلی عادل منصور پیژندنه :

میندې راوړي ډیرزامن ، ډیر اولادونه

یو یا دوه یی افلاطون یا سکندر شي

ښاغلی عادل منصور"منصور" د ډاکټر حمید منصور زوی او اصلاً د کنړ ولایت شیګل ولسوالی او سیدونکې او په قوم منصور خیل ماموند دې.

چی په (۱۳۸۸هـ ش) کال په کوزه پښتونخوا کې په یوې دینداره کورنۍ کی دې نړۍ ته سترګی غړولې اوس مهال په خپل ګران هیواد د افغانستان په جلال اباد ښار په اتمه ناحیه کی استوګنه غوره کړی ده او د اتمې ناحیی پوری اړوند د دامان منځنی ښوونځې کې د (۹)نهم صنف متعلم دی.

منصور که له عمره کوچنی دی خو د خپلی خاوری او مورنۍ ژبې او اولس د سرلوړۍ او ښیرازۍ ارمان یې د زړه په هنداره کې له ورایه معلومیږی. خلوص،صداقت،ایمانداري د ښاغلی منصور په څیره کې له ورایه محسوسیدلی شي.

زه"صادق" چی یې تر ډیره پیژنم یو تکړه پیاوړی او زیار کښ هلک دی زه دغه کوچني ځوان ته د ژوند په ټولو چارو کې له ستر خدای (ج) څخه د کامیابۍ غوښتونکی یم.

په درنښت

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library